

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

August 2007

LAODICEANUL – RELIGIA RUȘINII

SĂ NU-ȚI FACI RĂU!

SUMAR

18

Editorial special

3 Starea de mulțumire

Aurel Neațu

Devoțional

4 Laodiceanul – religia rușinii

Adalbert Orban

Misiune

7 Să nu-ți faci rău!

George Uba

10 O nouă oază salvatoare

Costel Iosub

12 Cum să păstrăm „viziunea” vie?

Howard F. Faigao

Interviu

14 Printr-un pământ neșemănat

Sharon Cress

Spiritual

18 Vechi și nou

Luminița Curteanu

Experiențe

22 Nimeni nu-ți poate lua credința

Doina Diaconescu

Reportaj

24 Dezvoltarea adventismului la Peretu

Gabriel Dincă

Sănătate

26 Cum putem diminua riscul bolilor canceroase

dr. Emil Rădulescu

Știri

28

Pagina copiilor

30 Fiți prietenii tuturor!

Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

31 Încălzire globală

Teodor Huțanu

7

24

10

14

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutând astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXIV, AUGUST 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tâlar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Corectură: Florica Gheciulescu

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Imprimare:

Casa de Editură „Viața și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Starea de mulțumire

AUREL NEAȚU

*Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.
(1 Tim, 6.6)*

Una dintre multele expresii care descriu starea de mulțumire aparține filosofului Bias (sec. al VI-lea î.e.n), considerat unul dintre „cei șapte înțelepți ai Greciei”. Istoricul Pliniu relatează că acesta a fost întrebat de concetățenii săi, care se grăbeau să părăsească orașul Priene, amenințat să fie cotoplit de oștile persane ale lui Cyrus, cum de nu-și ia nici veșminte, nici vase, nici alte bunuri din gospodărie. Răspunsul calm a fost: „Tot ce-i al meu port cu mine”, dând astfel de înțeles că mai mult decât toate bunurile materiale prețuiesc acumulările spirituale și că adevărata bogăție constă în ceea ce a acumulat omul ca experiență, cunoștințe, înțelepciune, cultură.

Fie că recunoaștem sau nu, starea de mulțumire influențează în mod hotărâtor viața socială și religioasă, fiind afectați, într-o măsură mai mică sau mai mare (uneori deopotrivă), creștini și necreștini. Destul de greu e de găsit – cred ca sunteți de acord – echilibrul despre care vorbește înțeleptul, anticipând sub inspirație divină situația cu care se confruntă foarte mulți creștini în zilele noastre, cu efecte devastatoare asupra calității vieții spirituale: „... nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție; dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine, și să zic: 'Cine este Domnul?' Sau ca nu cumva în sărăcie, să fur, și să iau în deșert Numele Dumnezeului meu” (Prov. 30,8-9).

Vă propun, în vederea găsirii unei soluții, o definire a termenilor. Ce este starea de mulțumire? O abordare biblică, în lumina pasajului din 1 Timotei 6,6-10, conduce la ideea că mulțumirea este satisfacția ce rezultă din purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Este un tipar de gândire care înlocuiește atitudinea de lăcomie. Este măsura neschimbătoare a suficienței. Înseamnă să poți să spui fără teama de viitor sau de a trezi resentimentele celorlalți: „Am suficient”. Este ecuația câștigătoare propusă de apostolul Pavel.

Totuși, într-o lume care respinge din ce în ce mai mult adevărul absolut, trebuie să recunoaștem că formula aceasta, „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig”, nu este numai înlăturată, ci și ridiculizată. Cunoșc chiar foarte mulți creștini care încearcă tot felul de ecuații, combinând „evlavia” cu: prosperitatea, sărăcia, puterea, influența, succesul în misiune, armonia în familie – fără succes însă, dacă lipsește mulțumirea.

Iată câteva adevăruri menționate în 1 Timotei 6 și care, fiind însușite, ne vor feri de multe neazuri și de lațul pregătit celor nesăbuiți: (v.7) „... n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea”, (v. 8): „Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns”, (v. 9): „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare....”.

Despre un tânăr misionar care făcea parte din gruparea moravienilor, recunoscuți pentru zelul lor misionar, se spune că a răspuns, când a fost întrebat dacă vrea să meargă ca misionar în Labrador: „Da, voi merge mâine, dacă are să îmi dea cineva o pereche de papuci!” Nu vreau să fiu înțeles greșit și nici nu îmi permit să judec pe cineva, dar de câte „perechi de papuci” are nevoie un misionar astăzi, ca să poată lucra pentru semenii săi!

Dumnezeu are nevoie de mine! Nu am fost chemați pentru a sluji propriilor noastre scopuri; suntem aici, în biserica Sa, prin harul lui Dumnezeu, pentru a-L glorifica prin cuvântul și prin viața noastră. Mulțumit cu ceea ce am, sunt chemat să propovăduiesc zi de zi Împărăția lui Dumnezeu și revenirea Domnului nostru.

De ce ai nevoie, ca să faci ceva pentru Hristos astăzi?

*Aurel Neațu,
director, Departamentul
Libertate Religioasă
și Relații Publice,
Conferința Oltenia*

Laodiceeanul – religia rușinii

ADALBERT ORBAN

Articolul de față vrea să surprindă inerțiile culturii religioase laodiceene în privința tratării păcatelor noastre și ale semenilor noștri. Când ne referim la tratarea păcatelor, avem în vedere sensul salvific (mântuitor) al acestui demers. De aceea, fără să excludem rușinea, ca reacție la propriile păcate, ne întrebăm dacă ea poate fi metoda de tratare a păcatelor.

Isus nu dorea ca cei păcătoși să-L ocolească, să plece și să se justifice sau să nege faptele lor, ci dorea ca ei să rămână lângă El, ca să-i trateze cu iubire și discreție.

Dorea să le inspire căință și dorință de îndreptare.

1. Păcatul – o chestiune rușinoasă

Păcatul înseamnă călcarea unei reguli, legi sau convenții (1 Ioan 3,4). Comiterea păcatului aduce cu sine vinovăția și pedeapsa. Rușinea este aspectul subiectiv al vinovăției. Este un simțământ dureros și penibil. Poți să fii vinovat și să te rușinezi sau poți să fii vinovat și să nu te rușinezi, dacă ai suficient exercițiu în negarea păcatului. Dar și în acest caz acționezi din teama de rușine.

Rușinea a însoțit primul păcat din istoria omenirii, împreună cu frica inevitabilă (Gen. 3,10). Ulterior, rușinea a însoțit slăbiciunile și limitele noastre umane care nu presupun neapărat vinovăție. De exemplu, ne este rușine din cauza lipsei de îndemânare într-un anumit domeniu sau din cauza unei suferințe, a obezității, a ocupației noastre modeste ș.a.m.d. Uneori, ne este rușine să mărturisim necazurile și lipsurile noastre. Chiar și în rugăciunile noastre publice facem distincție între lipsurile noastre „onorabile” și cele de care ne este rușine. Cunoașteți persoane care să fi solicitat rugăciuni de mijlocire pentru că au obiceiul vorbirii de rău, pentru că sunt mândroase sau pentru că sunt pline de mândrie? Slăbiciunile morale nu sunt „onorabile”, așa cum este o suferință fizică sau reușita copiilor noștri la examene, nu-i așa?

Rușinea, ca reacție la propria vinovăție, are manifestările ei firești și anume: ascunderea, înstrăinarea și acoperirea. Din nou putem cita păcatul adamic și reacțiile protopărinților noștri. Adam și Eva s-au ascuns, s-au îndepărtat de Dumnezeu și au încercat să-și acopere vinovăția (Gen.

3,7-13). Când eram copil și apăsam soneria vecinilor, fără vreo misiune serioasă din partea părinților mei, desigur că fugeam de la locul faptei și mă ascundeam. Ascunderea face parte din starea noastră de păcat și duce la înstrăinare de Dumnezeu și de semenii. Exact aceasta dorește Satana. Totuși, să-I mulțumim lui Dumnezeu că nu ne putem ascunde de El (Ps. 139) și pentru că El vine la noi atunci când suntem vinovați (Gen. 3,9). Nu ne simțim atrași de cei de care ne rușinăm, de aceea îi evităm. Tocmai aceasta vrea cel rău, ca să nu ajungem la tratarea păcatelor noastre, ci mai degrabă să cultivăm antipatia, mânia și ura față de cei care ne cunosc păcatele și ne-au făcut de rușine. Întrebarea inerentă rămâne aceeași: Poate fi tratat păcatul prin rușine și rușinare?

2. Dumnezeu și rușinea noastră

Dacă afirmăm că Dumnezeu nu tratează păcatele noastre prin rușine (prin a ne face de rușine), unii s-ar putea să obiecteze și să pună întrebări. De exemplu: Cum să-ți schimbi comportamentul, dacă nu te rușinezi mai întâi? Cum să-ți dai seama de gravitatea faptelor tale, dacă nu ești dat în vileag și făcut de rușine? Cum să-ți dezvolți caracterul, dacă nu te rușinezi de defectele de caracter pe care încă le mai ai? Există pocăință fără rușine?...

Să reținem gândul cu care am pornit, și anume metoda tratării păcatelor noastre și ale altora. Cum se aplică aceasta, prin rușinare sau prin căință?

Domnul Isus n-a făcut-o de rușine pe Maria Magdalena, ci a apărat-o în fața resentimentelor și remarcilor

răutăcioase ale lui Simon leprosul (vindecat de Isus) și ale ucenicilor (Mat. 26,6-13; Marcu 14,3-11; Luca 7,36-50; Ioan 11,2). A tratat cazul ei prin căință, nu prin rușinare. Gestul ei, cotelat de cei prezinți ca o faptă îndrăznească, extravagantă, nefolositoare și chiar compromițătoare pentru Isus, a fost explicat de Isus astfel: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine... Ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare” (Mat. 26,10.12). În timp ce Simon o clasase pe Maria ca pe un caz de prostituție, Isus a introdus-o în Evanghelia Sa, ca să fie vestită pretutindeni pocăința ei (Mat. 26,13). Probabil că și noi avem persoane clasate în zona incorigibilității, în timp ce Isus deja le-a introdus în ediția recentă a Evangheliei Sale. Iarăși ne lovim de întrebarea: Cum tratăm păcatele altora, prin rușinare sau prin căință?

Revenind la metoda lui Isus, este încurajator să știm că El inspiră căință, nu rușinare, ca să nu-i îndepărteze pe păcătoși și să nu trezească în ei teamă și înstrăinare. Așa a procedat cu femeia prinsă în păcat și cu acuzatorii ei (Ioan 8,1-11). Incriminarea păcatelor a scris-o în țărână, iar iertarea a rostit-o cu glas tare (vers. 8, 11). Așa a procedat cu Petru, cu Iuda, cu Pavel..., cu toți! Cât de discret era Isus, deși cunoștea totul despre semenii!... Isus nu dorea ca cei păcătoși să-L ocolească, să plece și să se justifice sau să nege faptele lor, ci dorea ca ei să rămână lângă El, ca să-i trateze cu iubire și discreție. Dorea să le inspire căință și dorință de îndreptare. Noi ce dorim, de fapt, de la și pentru cei care ne-au greșit? Să-i vedem rușinați și prăbușiți sau salvați și reabilitați? Metoda folosită ne

Am un mesaj special pentru tine!

Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău! Astăzi Mă voi îngriji de toate probleme tale. Încrede-te în Mine și vei avea pace și reușită deplină!

Dacă se întâmplă să-ți trimită cel rău o situație în care să nu te poți descurca, nu fi ispitit s-o rezolvi tu însuși. Schimbă-i adresa și trimite-o, la rândul tău, în cutia Mea de scrisori! Așteaptă cu răbdare răspunsul, care va veni exact atunci când vei avea nevoie.

Odată ce Mi-ai încredințat problema Mie, nu te mai gândi la ea și nu fi ispitit s-o iei înapoi. Gândindu-te sau împovărându-te cu ea, nu-ți va aduce nicio rezolvare.

Dacă este o situație pe care crezi că ești capabil s-o rezolvi, te rog, consultă-Mă în rugăciune, ca să fi sigur că ai găsit rezolvarea ideală.

Pentru că Eu nu dorm, nici nu ațipesc, nu este nevoie ca tu să nu dormi noaptea. Odihnește-te, copilul Meu! Dacă ai nevoie să Mă contactezi, Eu Mă aflu doar la distanță de o rugăciune.

Predându-Mi Mie problemele tale și umblând pe căile Mele, toate lucrurile îți vor merge bine și vei fi fericit. Căci Eu am gânduri de pace cu privire la tine, ca să îți dau un viitor și o nădejde. Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!

Cu dragoste, Isus

legitimează și nu putem avea decât un singur act de identitate: de la Hristos sau de la Satana.

3. Cultura religioasă laodiceană

Cultura religioasă laodiceană este o cultură a rușinii și a rușinării. Ne rușinăm și îi facem pe alții de rușine. Pe cât se poate, izolăm, camuflăm și justificăm păcatele noastre. Cu păcatele altora procedăm exact invers. Le inducem rușine și copiilor noștri. De timpuriu, îi introducem în zona rușinării, nu a căinței generate de iubire și de iertare. Aproape involuntar apelăm la exprimări ca: „Ne-ai făcut de răs!”, „Cum ai fost în stare....?”, „Să-ți fie rușine!”, „Numai atât pot să aștept de la tine?”... (copiii pastorilor și ai slujbașilor au porție dublă de rușinare...). Reacția copiilor este ascunderea, descurajarea, minciuna de acoperire... Aceeași reacție o au și adulții.

În cultura religioasă laodiceană, vinovăția altora este anulată doar formal, iertarea este acordată numai verbal, reproșul este actualizat, răzbunarea stă la ușă, șantajul îi disciplinează până și pe cei mai fioroși vrăjmași, divulgările așteaptă ocazii electorale, contabilitatea păcatelor este a doua ocupație. În religia laodiceană este ignorat principiul din Matei 18, se absentează de la comunitate din motive de rușine, se înalță rugăciuni pentru slăbiciuni „onorabile”. În această cultură, există atacuri, apărări și manipulări dictate de rușinea personală și de rușinea provocată altora. De aceea, în cultura religioasă laodiceană există ascundere, înstrăinare și acoperirea păcatelor cu orice preț.

Vreau să mijlocesc la bunul Dumnezeu, împreună cu dumneavoastră, iubirii mei cititori, ca El să ne ajute să schimbăm religia noastră laodiceană cu Evanghelia lui Hristos. În

Evanghelia lui Hristos, când ne rușinăm de păcatele noastre, El ne dă „întristare după voia lui Dumnezeu” (2 Cor. 7,9,10). Când greșim în familie, găsim iubire, iertare și încurajare. Când greșim în biserică, găsim înțelegere, iertare și reabilitare. Familia și biserica rămân locuri ale speranței și ale tămăduirii. Locuri în care Cuvântul ne descoperă cum suntem, nu ca să ne facă de rușine, ci ca să știm în ce sens și în ce măsură avem nevoie de Isus Hristos.

În religia Evangheliei lui Hristos, tinerii pot să vină la comunitate cu deplină încredere și plăcere, pentru că nu dorim să-i facem de răs, ci le dorim întristare după voia Domnului, ca să ne bucurăm apoi împreună cu ei de bogățiile dragostei lui Dumnezeu. În religia lui Hristos, neprihănirea prin credință se traduce astfel: iert, căci am primit duhul iertării când m-a iertat Domnul; il privesc pe cel ce mi-a greșit ca și cum nu mi-ar fi greșit niciodată, căci așa mă privește Tatăl ceresc prin Fiul Său; sunt împăcat cu cei ce mi-au greșit, căci Dumnezeu m-a împăcat cu Sine în Hristos; am gânduri sfinte pentru semenii, căci Dumnezeu mă sfințește după ce m-a iertat; mijlocesc pentru ceilalți, căci Hristos mijlocește pentru mine.

Vă invit să părăsim religia laodiceană și să ne mutăm în Evanghelia lui Hristos. Decât laodicean, mai bine ateu. Totuși, decât laodicean sau ateu, mai bine în Hristos! „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5,17).

Fericit destin! Și ce distanță de la ceea ce suntem la ceea ce vom fi! Cam atât cât este de la cer la pământ, exprimat în unitatea de măsură a întrupării și a jertfei Mântuitorului nostru Isus Hristos! ■

Să nu-ți faci rău!

GEORGE UBA

Titul de mai sus poate fi o foarte bună reclamă la un medicament ce trebuie lansat pe piața produselor farmaceutice. Dar, pentru că știm de unde vine imperativul biblic, ridicat la rang de poruncă, va trebui să gândim în cu totul altă direcție. Vă aduc aminte: Strigătul: „Să nu-ți faci niciun rău!” I-au ridicat doi înțelepți, aparent privați de resursele libertății și, culmea, cei doi, Pavel și Sila, au pretenția că dețin suficiente puteri pentru a salva pe cel care aparent avea tot dreptul să se socotească liber, dar care într-o secundă pierde controlul libertății. În momentul în care temnicerul se pregătea să-și ia viața, cei doi au strigat, dar ce strigăt! (Fapte 16,28) De ce? După mentalitatea ochi pentru ochi, temnicerul și-ar fi meritat soarta pentru gândirea criminală față de condamnații pe care îi păzea. Păstrați această imagine vie în fundal, la care vom reveni să brodăm pe el un adevăr fundamental și să urmărim un caz care ne surprinde.

Mai mult decât o vindecare

Acum câțiva ani, un inginer din Mediaș, director al unei întreprinderi mari, a suferit un atac cerebral, fiindu-i paralizată partea stângă a corpului odată cu afectarea corzilor vocale – ne relatează fr. Alexandru din comunitatea Mediaș. A fost transportat de urgență cu elicopterul la Târgu Mureș, iar doctorii, după ce l-au consultat, i-au dat slabe speranțe de

recuperare. În același timp, Biserica Adventistă din Mediaș a deschis o expoziție de sănătate, la care clasa de pregătire a preparatelor vegetariene a fost de atracție. Soția domnului Crăciun a vizitat această expoziție, fiind interesată în special de standul alimentației vegetariene. A ascultat expunerile de specialitate ale doctorilor noștri și a cumpărat cărți despre bucătăria vegetariană. Convinsă de adevărurile pe care le-a auzit, întorcându-se acasă, a început să-i pregătească soțului hrană conform rețetelor din cărțile de curând achiziționate. În timpul acesta de suferință, soția domnului Crăciun i-a adus soțului ei mai multe cărți de Ellen White și Biblia, pe care o soră din biserică i le-a dat, iar bolnavul le-a studiat cu pasiune și interes, intrând în practicarea învățăturilor primite. După aproape un an, domnul Crăciun a început să umble, iar în scurt timp și-a reluat activitatea profesională, fără urmări. Convins că această vindecare s-a datorat lui Dumnezeu, scrie o carte intitulată: *Desfundarea arterelor*, unde mulțumește Bisericii Adventiste că l-a îndrumat către metodele de vindecare ale Marelui Medic și-i aduce aprecieri lui Ellen White pentru viziunea primită, cu privire la sănătate, dar în special lui Dumnezeu pentru miraculoasa salvare. În momentul de față este la pensie de limită de vârstă și, convins că aceste adevăruri care i-au redat sănătatea trebuie împărtășite de urgență pentru recuperarea celor care trec prin suferințe asemănătoare, a început să scrie o nouă

carte despre beneficiile alimentației vegetariene. Bucuria de a trăi pentru a-i convinge pe alții de un stil de viață adevărat i-a fost dată pe deasupra. Prin cărțile lui și prin viața lui înnoită, acest om strigă: „Să nu-ți faci niciun rău!”

Nu doar vorbe

Nu v-a vizitat vreodată gândul să contestați un anume avânt privind acțiunile sociale ale bisericii și ale instituțiilor ei de misiune, care ne tot cheamă să mai facem câte ceva pentru sănătatea oamenilor, pentru nevoile lor urgente, pentru o corecție la stilul lor de viață sau pentru a le aduce înțelepciunea de a se hrăni sănătos? „Dacă le predicăm Evanghelia este de ajuns”, am auzit un sfat care se dorea autorizat. „Când vor intra în biserică, vor învăța să trăiască sănătos. Aici ne ocupăm de ei și de nevoile lor!” Sună religios. Dar nu biblic. Ca să fie „povara” mai mare, biserica a stabilit ca lunile aprilie-septembrie ale acestui an să fie lunile misiunii sociale. Cumva să fim mai activi în ceea ce privește activitățile sociale în această perioadă și apoi să o lăsam mai ușor? S-au lansat și două proiecte: „Revista specială de nutriție” și proiectul: „Ai grijă de săracul tău”. Cu revista e simplu: fie prin grupele Școlii de Sabat sau personal, o oferim vecinilor noștri pentru o cunoștință care aduce sănătate în alimentație și în trup. Ce ocazii de a lega prietenii! Este greu? Poate cu săracii e mai dificil, putem zice. Nu-ți vine să ajuți nenorociți și oameni lipsiți

*„Fiecare faptă de
jertfire de sine pentru
binele altora va întări
spiritul de generozitate
în inima dătătorului,
aducându-l și
mai aproape de
Mântuitorul lumii.”*

*(Ellen White, Sfaturi despre
Isprăvnicie, p.13)*

când îi vezi că fumează, injură și se ceartă în familie. Suntem favorabili celor care ne răspund așteptărilor noastre și, dacă vin și la biserică, asta da misiune! Să intrăm puțin pe drumurile misiunii Domnului Hristos din relatările celor patru evanghelii. Isus vindeca după sistemul: „Vrei să te faci sănătos?”, dar și la cerere. Nicio condiție prealabilă. Niciun examen de doctrină. Privirea Lui îi căuta pe dezavantajații acestei lumi și le făcea oferta de salvare. Femeia gârbovă (Luca 13) chiar n-a cerut explicit. Și apoi pe Simon leprosul chiar că nu l-aș fi vindecat, pentru că gândurile lui după vindecare mai purtau lepră. Unii apucau să audă o predică despre înnoire și „credința cât un bob de muștar”, dar majoritatea suferinzilor nu apucau să asculte niciun cuvânt. Și vă pot da exemple că nu puțini dintre ei aveau o stare spirituală precară și totuși Isus îi vindeca fără deosebire. Iar timpul Lui afectat acestei misiuni

era mult mai mare decât cel pus deoparte pentru predicare. Mai plutește încă ideea că adevărata misiune este să faci evanghelizare, să strângi oameni, să le vorbești din Scriptură, să faci ucenici (și aici e ceva de spus, dacă este chiar așa) și apoi să botezi. Să oferi o rețetă culinară, să pierzi timpul pentru a le spune oamenilor despre riscul bolilor cardiovasculare și despre abandonarea fumatului, să le repari acoperișul și să faci curățenie în casele unde cei bătrâni nu le mai pot întreține, sunt doar acțiuni bune, dar nu misiune! Nu este predicarea adevărului! Se argumentează. Sunt convins că nu credeți că lucrurile stau așa. Scriptura nu spune: „Pentru ca vorbele voastre bune să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”, ci faptele! Ce face ca o misiune să fie misiune?

Să fie clar! E misiune sută la sută!

➔ Întâi, trebuie să-ți fie milă de cei în nevoi materiale și sufletești. Numai trăind zilnic în conștiința și puterea harului divin te poți umple cu milă. Consolază-ți viața spirituală. Altfel nu simți nimic.

➔ Apoi, trebuie să vezi bine nevoia celui lipsit. Asta înseamnă să ai ochi, urechi și inimă în continuă cercetare. Să ai pasiunea împlinirii nevoii. Preotul, de pe drumul Ierihonului nu a văzut, nu a simțit, nu a auzit durerea celui căzut pentru că el doar a observat și nu a cercetat.

➔ În al treilea rând, îi sesizezi pericolul în care este și strigi la el să se oprească să-și facă rău. Felul în care strigi va însemna o relație de prietenie care poate intra în istoria vieții tale și a vieții lui, și în istoria cerului. Îi prezinți consecințele alegerii lui rele și apoi vii cu soluția, după ce acceptă să intervii în ajutorul lui. Prea de multe ori ne mulțumim cu o vecinătate de conveniență, în care le oferim un zâmbet creștin fermecător vecinilor noștri și-i lăsam să treacă pe lângă noi în norul gros de tutun și de tristețe amară. „E treaba lor. E alegerea lor!” ne scuzăm noi. Nu ne pasă ce se întâmplă

cu ei, atâta timp cât noi nu suntem deranjați de ei. Aici este secretul: Vecinătatea pentru care ne pasă! Care ne provoacă! Binele lor pe care li-l aducem va fi hrană pentru sufletul nostru și o motivație permanentă. Răspлата prin rodul acestei munci este garantată de Isus.

➔ În al patrulea rând, susține ajutorul oferit. Natura noastră este înclinată spre abandon atunci când vedem inconsecvențe la beneficiarii noștri de suflet. Încurajează, dă speranță, apreciază fiecare pas, bucură-te de rezultate. Nu renunța!

➔ În al cincilea rând, trăiește-ți viața de credință alături de cel pe care îl sprijini, dar nu forța credința lui. El are nevoie întâi de pâine, de renunțare la viciu, de o hrană curată și mai puțin de Dumnezeu. Suntem conștienți că în pachetul nostru de daruri, la urmă este ceva mai bun pentru el, dar este

posibil să nu-ți ceară niciodată așa ceva. Pe el îl interesează să-i fie bine aici pe pământ și atât. Roagă-te ca interesul lui pentru darul ceresc să vină de la el în mod explicit. Respectă-le alegerea și fii creștin chiar dacă nu-l interesează creștinismul tău. Și mergi mai departe chiar dacă nu-ți va deschide niciodată Biblia. Noi nu suntem chemați să facem bine condiționat, ci să revărsăm dăruirea, indiferent de răspunsul lor religios. Nu e doar o simplă evanghelie socială? Va veni o întrebare. Nu chiar. Conștiința mea de suflet salvat și răscumpărat nu mă lasă să nu-i spun bucuria mântuirii care m-a atins. Dar caut oportunitatea deschisă de el, așa cum Isus a găsit în strigătul meu oportunitatea de a intra în viața mea. Un creștinism autentic, rareori lasă indiferent un om ajutat în cele sociale și simte nevoia de a trăi și el cum trăiește binefăcătorul lui. Când Isus l-a

vindecat pe slăbănogul de la Betezda a făcut misiune? Cu siguranță, îmi veți spune. Dar nu uitați, nu a amintit nimic despre cele spirituale și nici că este adventist de ziua a șaptea. Dar Isus ardea să aibă o încă ocazie, ca să-i spună despre o viață în tot adevărul. Și a avut. Și a fost misiune completă.

La întrebarea: „Cine este aproapele meu?” pentru care să strig: „Să nu-ți faci niciun rău!”, la capătul unei parabole binecunoscute, Isus cumă orice discuție teologică și spune: „Du-te și fă și tu la fel!”. ■

George Uba,
director,
Departamentul
Școala de Sabat,
Uniunea Română

DACĂ POPORUL MEU SE VA RUGA!

Temperaturile neobișnuit de ridicate se abat tot mai des peste meleagurile noastre, încercând să ne obișnuiască cu viața în mijlocul unui cuptor aprins. Efectele acestei calamități naturale sunt tot mai evidente, iar seceta din această vară ne amintește unora dintre noi de foametea anilor 1946-1947.

Canicula severă a determinat autoritățile să instituie succesiv codul galben, portocaliu și roșu, pentru a avertiza populația de pericolul temperaturilor neobișnuite. S-au făcut eforturi, s-au lansat apeluri pentru a diminua dezastrul.

În aceste împrejurări, este natural să ne întrebăm: ce avem de făcut noi, credincioșii adventiști? Pe lângă disponibilitatea de a oferi primul ajutor celor în nevoie, avem posibilitatea să ne rugăm pentru ploaie.

Solomon ne oferă un exemplu personal în acest sens: *Când se va închide cerul și nu va fi ploaie, din pricina păcatelor făcute de ei împotriva Tatălui: dacă se vor ruga în locul acesta și vor da slavă Numelui Tău și dacă se vor abate de la păcatele lor, pentru că-i vei pedepsi, ascultă-i din ceruri, iartă păcatul robilor Tăi și al poporului Tău Israel, învață-l calea cea bună, pe care trebuie să umble, și să trimiți ploaie pe pământul pe care l-ai dat de moștenire poporului Tău!* (1 Regi 8,35.36)

Este de dorit ca pasajul referitor la secetă, din rugăciunea lui Solomon, să fie în întregime lui în atenția noastră, pentru studiu, meditație, predicare și trăire. Câteva gânduri pot fi reperi utile în acest sens:

- Pentru credincios, rugăciunea este naturală și permanentă, ca și respirația.

- Situațiile de criză ne invită la consacrare specială.
- Dumnezeu nu așteaptă să fie „înduplat”, ci ne așteaptă pe noi să ne pocăim, ca să ne poată ierta păcatele.
- Calamitățile naturale ne îndreaptă spre realități spirituale, spre nevoia noastră vitală de Dumnezeu și de ploaia Duhului Sfânt.

Atât pentru adunarea din Sabat, cât și pentru întâlnirile pe grupe, următoarele referințe biblice pot călăuzi consacrarea noastră: Lev. 26, 2.4.19; Deut. 11, 14.15; 28, 12.23; 2 Cron. 6, 26.27; 1 Regi 18; Is. 30, 18-25; Ioel 2, 23-32; Zah. 10, 1.

Desigur, Tatăl nostru dorește să ne dea binecuvântări mult mai mari și mai dăinuitoare, de aceea, cu smerenie și pocăință, să-I mulțumim că „nu ne lasă în pace”, ca pe Efraim altădată (Osea 4,17).

„Nu vă liniștiți cu gândul că ploaia va cădea când îi va veni vremea. Cereți-o!... Să căutăm darurile Sale cu toată inima, dacă vrem ca torențele harului Său să cadă asupra noastră. Să folosim orice ocazie de a ne așeza în calea binecuvântării. Domnul Hristos a zis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,20). Adunările bisericii, cum sunt întâlnirile în corturi, bisericile de cămin și orice loc unde se lucrează personal pentru suflete, sunt ocazii desemnate de Dumnezeu pentru a trimite ploaie timpurie și ploaie târzie.” (Ellen White, *The Faith I Live By*, p. 334)

Domnul să Se îndure și să ne dea o inimă gata de a primi răspuns la rugăciune!

Teodor Huțanu

Centrul de Sănătate Podiș

Ca să trăiești mai mult, mai bine, mai frumos

Tratament, recuperare și odihnă

Podiș, Bacău, Tel: 0744-199059

www.podis.ro

e-mail:office@podis.ro

COSTEL IOSUB

Solicitarea de a scrie un articol legat de domeniul slujirii creștine mi s-a părut un bun prilej să ofer câteva informații privitoare la Centrul de Sănătate Podiș, care-și va deschide în curând activitatea, prin voia Domnului.

De ce un nou centru de sănătate?

Urmând exemplul Mântuitorului, biserica noastră a pus încă de la începuturile ei un accent special pe Evanghelia Sănătății, incluzând, desigur, dimensiunile ei practice. Sub îndrumare divină, în noile câmpuri, de interes prioritar erau instituțiile de învățământ și sănătate. Iar în privința perspectivelor, inspirația contura provocări înalte: „...sanatorii lângă toate orașele mari”. (Ellen White, *Lucrarea misionară medicală*, p. 426)

Ținând cont de investiția mare de bani, de timp și nu numai, întrebarea care se ridica și atunci era: „De ce să avem sanatorii? De ce n-am face ca Domnul Hristos – să ne rugăm pentru ca bolnavii să fie vindecați în chip miraculos?” (RH, 5 dec. 1907)

Privind la viața și activitatea soarei White, care au confirmat din plin calitatea ei de profet, este evident faptul că lipsește aproape acel tip de minuni de vindecare întâlnit în Biserica primară. Și-a limitat Dumnezeu puterea? Nu! El a aplicat metode noi, conform timpului și luminii care a crescut. De fapt, scopul urmărit de Dumnezeu nu-l reprezintă minunile, ci educarea copiilor Săi pentru un stil de viață în conformitate cu principiile Sale veșnice, care să prevină îmbolnăvirea. Și „dacă toți bolnavii ar fi vindecați prin rugăciune, foarte puțini ar fi preocupați să cunoască felul corect de a mânca, de a bea și de a se îmbrăca” (Scrisoarea 63,1905). Fără a mai continua șirul argumentelor, doresc să spun că pledez și aștept în mod sincer vestea care va anunța deschiderea următoarei instituții de sănătate.

Localizare și scurt istoric

Centrul de Sănătate Podiș este situat la 20 km nord-vest de Bacău, pe direcția Bacău-Moinești, într-o zonă cu o natură

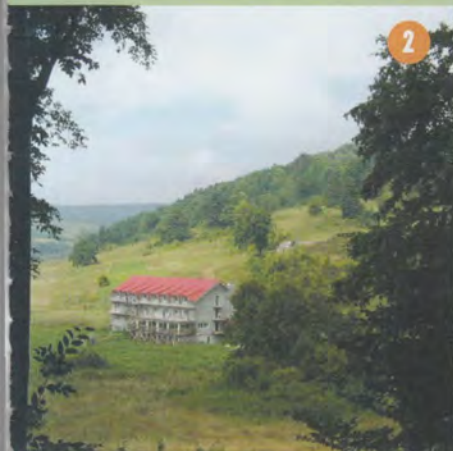
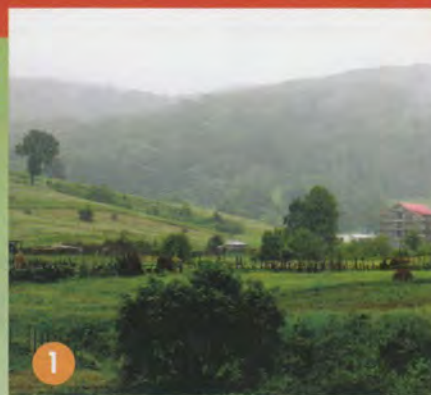
generoasă pentru cei care doresc să fie aproape de creația lui Dumnezeu. Șantierul a demarat în iulie 2004 și, pentru ca startul să fie posibil, Dumnezeu a deschis o vreme a minunilor pentru acest proiect! Dorința mai veche pentru un centru de sănătate a început să prindă contur prin donația unui teren, apoi prin viziunea încurajatoare, susținătoare a fraților din comitetul Conferinței și al Uniunii. Un pas important a fost răspunsul afirmativ și generos dat de familia Grațela și Lorin Stănculescu. Dispoziția lor de sacrificiu, credința lor de a investi într-un câmp gol mă uimesc. În ultimii doi ani, susținerea în mod consistent din partea ASI România a făcut posibilă continuarea proiectului. Deși nu este moment de final încă, doresc să exprim mulțumiri celor amintiți, cât și altora. Familiile Shell, Lazarewski, Grecea, Jigău, Fitzai, Badertscher, Isaia – și nu numai – au arătat că le pasă de acest proiect. Să răsplătească Domnul tuturor celor care într-un fel sau altul, aici sau în altă parte, se implică în susținerea lucrării Sale. (foto 1, 2)

Ce servicii va oferi Centrul de Sănătate

Programul de sănătate oferit de Centrul de Sănătate de la Podiș îi va ajuta pe pacienți să conștientizeze importanța unui stil de viață sănătos, oferindu-le informații sistematice pentru evitarea factorilor de risc în bolile cronice și asistență practică, în vederea adoptării unor deprinderi sănătoase.

Programul nostru de sănătate va contribui, de asemenea, la depistarea precoce a unor afecțiuni cu răspândire în masă prin analize de laborator care vor evidenția transformările biologice premergătoare apariției clinice a bolilor și prin evaluarea computerizată a stilului de viață. Centrul va derula și un program special de recuperare adresat pacienților cardiaci. Programul de recuperare cardiacă este un program complex, care cuprinde refacerea stilului de viață, cu un accent deosebit pe regimul de activitate fizică, concretizat în ședințe de exerciții fizice care combină în mod unic supravegherea și dozarea efortului cu ajutorul tehnologiei moderne pe de o parte și plimbările reconfortante în natură pe de altă parte. Regimul alimentar completează desigur intervenția asupra stilului de viață pentru reducerea

O nouă oază salvatoare

colesterolului sangvin și a celorlalți factori de risc.

Când va începe activitatea

În funcție de posibilități, de ritmul lucrului, deschiderea va avea loc în primăvara anului următor. În această privință, următoarele săptămâni sunt hotărâtoare. Stadiul lucrărilor:

- etajele I și II (spațiul de cazare pentru pacienți) sunt aproape finalizate;

- demisolul, care va oferi spațiu pentru terapie și explorări, se apropie, cu ajutorul Domnului, de final;
- un efort mai mare îl cer: finalizarea parterului, a fațadei, amenajarea curții și, bineînțeles, dotările. Susținerea dumneavoastră în rugăciune, pentru care vă mulțumim, va da șanse grăbirii momentului inaugural.

Un obiectiv prioritar în perioada care urmează îl reprezintă completarea și cristalizarea echipei care va lucra

în centru, aprofundarea filosofiei adventiste privind sănătatea și asimilarea de metode actuale de terapie, de recuperare și dobândire a unui stil de viață sănătos. Mulțumim pe această cale Centrului de Sănătate Herghelia pentru sprijin, ca și altor instituții și specialiști din țară și din afara țării. Și, mai presus de orice, mulțumim lui Dumnezeu, „Cel în care avem mișcarea și ființa”. (foto 3, 4, 5) ■

Pentru informații suplimentare și sugestii, ne puteți contacta la:
Tel: 0744-199059
E-mail: iosubc@advent7.ro

*Costel Iosub,
director,
Departamentul de
Sănătate,
Conferința Moldova*

Cum să păstrăm „viziunea” vie?

HOWARD F. FAIGAO

Încă de la începutul Mișcării Advente, literatura misionară a jucat un rol major în creșterea bisericii. Viziunea profetică din noiembrie 1848, de la Dorchester, Massachusetts, i-a încredințat bisericii un mandat, o direcție și un sens al misiunii sale.

„Trebuie să începem prin a tipări puțin și a le trimite oamenilor. La început, lucrarea să fie de mică amploare... Din acest început mărunț, mi s-a arătat că vor izvorî șuvoaie de lumină, care vor curge limpede spre lume.” (*Schițe din viața mea*, p. 125, în original, și *Colporteur Ministry*, p. 1)

În același an, ca răspuns la această îndrumare divină, James White a publicat mai întâi *The Present Truth*, o revistă de numai opt pagini. În 1852, el a cumpărat o presă mică de tipar, care a devenit în cele din urmă locomotiva primei tipografii. Din 1848 până în 1863, înainte ca biserica să fie organizată, nu aveam decât câțiva pastori, iar aceștia se susțineau singuri din punct de vedere financiar. Principala activitate misionară a bisericii era lucrarea cu literatura, care a condus la nașterea unei biserici mondiale înfloritoare.

Înainte ca biserica să aibă spitale, licee, universități sau alt fel de instituții, membrii dedicați au dus cărțile și revistele cu mesajul celor trei solii îngerști în casele oamenilor. De la începuturile acelea umile, lucrarea cu literatura, ca un motor fără zgomot, a înconjurat lumea, purtând mesajul lui Dumnezeu.

Viziunea de astăzi

Prin ocrotirea lui Dumnezeu, această lucrare se bazează astăzi pe 65 de edituri și tipografii. La orice oră, pe

meridianele lumii, mașinile noastre lucrează. Ele produc milioane de cărți, periodice, broșuri și pliante care transmit mesajul Evangheliei lui Isus Hristos în lume.

Dintr-un singur evangelist cu literatura – James White, care a purtat în geanta de voiaj prima ediție a primei reviste publicate din partea adventiștilor de ziua a șaptea – s-a format un colectiv care numără astăzi 40.000 de oameni pe tot globul, care își poartă „viziunea” în inimă și cărțile în mâini. Aproape pretutindeni în lume, în orice zonă, un evangelist cu literatura bate la uși și intră în vorbă cu oameni pentru a prezenta Evanghelia tipărită.

Să păstrăm „viziunea” vie

Domnul nostru vine în curând! Până atunci, cum putem noi, ca administratori ai bisericii și conducători de publicații, să păstrăm „viziunea” vie?

Mai întâi, îi invit cu modestie pe toți administratorii bisericii, pe conducătorii de publicații și pe evangheliștii cu literatura din toată lumea să păstreze vie „viziunea” – nu doar în amintire, ci în mod activ, în inima și în viața lor.

Convingerea și consacrarea sunt două cuvinte-cheie! Ne rugăm pentru multele noastre edituri, care sunt de serviciu nu doar prin numire, ci prin sentimentul chemării la misiune, adresate de Dumnezeu. Mulți dintre conducătorii lor reflectă chemarea lui Dumnezeu în gândurile, în sentimentele și în lucrarea pe care o fac!

Putem păstra vie „viziunea” păstrând în viață biserica, pe conducători și pe membri, deopotrivă, astfel încât toți să fie informați și conștienți de misiunea încredințată prin lucrarea

Viziunea profetică din noiembrie 1848, de la Dorchester, Massachusetts, i-a încredințat bisericii un mandat, o direcție și un sens al misiunii sale. „Trebuie să începem prin a tipări puțin și a le trimite oamenilor. La început, lucrarea să fie de mică amploare... Din acest început mărunț, mi s-a arătat că vor izvorî șuvoaie de lumină, care vor curge limpede spre lume”. În același an, ca răspuns la această îndrumare divină, James White a publicat mai întâi The Present Truth, o revistă de numai opt pagini.

cu literatura și de înaintarea care se face prin evanghelizare.

Dacă evangheliștii noștri cu literatura sunt profund convinși și consacrați de chemarea lor și pregătiți din punct de vedere profesional, prin seminarii speciale, atunci vom putea păstra în forță prima linie de înaintare. Casele noastre de editură joacă un rol foarte important în păstrarea lucrării misionare la un nivel vibrant și dinamic. Fluxul continuu de literatură atrăgătoare și vitalizantă, pornit în centrele noastre de tipărire, oferă asigurarea continuității armatei noastre mondiale de evangheliști.

Pe lângă evanghelizare, literatura noastră îi hrănește și pe membrii din credință. Nu putem îngădui ca viziunea acestei lucrări să se stingă, sperând totuși ca biserica să rămână puternică. Trebuie să cădem de acord cu opinia dr. Ottis Edwards, fost președinte al Diviziunii Orientul Îndepărtat, care observa frecvent: „Acolo unde lucrarea de publicare este puternică, și biserica este puternică”.

Îi îndemnăm cu toată stăruința pe conducătorii editurilor, pe angajații acestora și pe evangheliștii cu literatura să rămână concentrați asupra misiunii care se află în mâinile lor. Toate planurile noastre, fie pe termen lung, fie pe termen scurt, strategiile noastre de înaintare, investițiile financiare și toate operațiile noastre trebuie să fie conduse mai departe de spiritul misionar. Toate acestea trebuie să își ofere susținerea pentru misiunea divină a lucrării cu literatura în special și a bisericii în general.

Viziunea noastră din cadrul „Viziunii”

Ellen White arată că Dumnezeu a poruncit ca puterea mașinii de tipar să fie combinată cu energia predicatorului, purtând adevărul înaintea națiunilor, neamurilor, limbilor și noroadelor (*Schițe din viața mea*, p. 217 în original și *Colporteur Ministry*, p. 100).

În prezent, biserica are aproximativ 20.000 de pastori și de lucrători. Dacă un singur evanghelist cu literatura, lucrând cu normă întreagă, și-ar combina efortul cu un pastor, atunci am avea 20.000 de evangheliști. Însă profetul continuă să spună că „Dumnezeu cheamă lucrători din fiecare biserică să intre în slujba Sa prin colportaj” (*Colporteur Ministry*, p. 20).

Da, din fiecare biserică! Dacă se va ține seama de sfatul acesta, vom avea peste 40.000 de evangheliști cu literatura, cu normă întreagă și parțială. Și, dacă păstrăm numărul studenților participanți la evanghelizarea prin literatură, astăzi totalul va crește la 55.000 de lucrători în toată lumea. Prin harul Său, aceasta este viziunea noastră pentru următorii cinci ani.

Viziunea prezentă în inima copiilor lui Dumnezeu este cea care a propulsat biserica până în zilele noastre. Ea va continua să facă lucrul acesta până ce Domnul, care ne-a încredințat mandatul slujirii, va pronunța verdictul glorios: „Bine, rob bun și credincios”. Întrucât noi suntem copiii lui Dumnezeu la această oră, să ne păstrăm

credința și să reinnoim angajamentul sacru de a păstra în viață viziunea. ■

Howard F.
Faigao, director,
Departamentul de
Publicații,
Conferința Generală

Traducere: Oana Ghiga

Să ne cunoaștem familia adventă...

Independentă din 1970, Republica Populară Bangladesh era cunoscută mai înainte ca Pakistanul de Est, deși se învecinează doar cu India în nord, vest și est, iar la sud cu Golful Bengal și Myanmar. Cu un teritoriu de 147.570 km² și cu o populație estimată pentru 2007 la peste 150 de milioane de locuitori, țara ocupă primele locuri la densitatea populației. Interesant de remarcat este faptul că 60% din populație o reprezintă copiii și tinerii cu vârste sub 25 de ani și doar 3% persoanele cu peste 65 de ani. Țara este preponderent agrară, în curs de dezvoltare și măcinată de multe conflicte politice; religia dominantă este cea musulmană (85%).

Mesajul advent a ajuns în Bangladesh încă din ultima parte a secolului al XIX-lea, odată cu primii colportori care au venit din Calcutta în această zonă. În 1906, Lal Gopal Mookerjee, un adventist dintre descendenții primului convertit al lui William Carey a venit în această zonă și a deschis pe banii lui o mică misiune ce cuprindea casa lui, o capelă, un dispensar și alte câteva locuințe pentru viitorii misionari. Chiar dacă el a fost nevoit să plece la scurt timp, în locul lui a fost trimis un alt misionar, care a preluat responsabilitățile misiunii. În 1909, a fost organizat primul serviciu de Sfânta Cină în Bengalul de Est. În 1916, s-a deschis prima școală de fete, iar în 1921, una pentru băieți.

Astăzi, în Bangladesh, sunt peste 24.000 de membri care se închină în peste 100 de biserici și 255 de grupe. Pe lângă editura și cele două colegii adventiste, există și numeroase școli primare deschise de misionari. În multe locuri, misionarii îi tratează pe cei bolnavi, sapă fântâni, deschid școli, iar localnicii le construiesc biserica. Manifestări uimitoare ale puterii lui Dumnezeu însoțesc lucrarea lor și deschid căi pentru propovăduirea mesajului advent. Propovăduind în moschei sau în sate hinduse, trimițând baloane cu texte biblice și mesaje de sănătate, oferind ajutor material sau rugându-se, copiii lui Dumnezeu de aici sunt îngerii lui Dumnezeu pe pământ.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

KARI ȘI JAN PAULSEN

Printr-un pământ nesemănat

I N T E R V I U C U K A R I P A U L S E N

Nota editorului: Kari Paulsen este soția lui Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea și slujește, de asemenea, în cadrul Asociației Internaționale Păstorița.

SHARON CRESS: *Kari, tu și soțul tău ați avut o slujire atât de variată în ceea ce privește rolurile pe care ați fost chemați să le îndepliniți, cât și zonele în care ați lucrat. Privind în urmă, este aceasta experiența de viață pe care ți-ai imaginat-o?*

KARI PAULSEN: Sigur, au avut loc unele cotituri și schimbări. Este o cale pe care nu am putut-o anticipa cu cincizeci de ani în urmă, când am început-o. Știi, uneori, mă gândesc la cuvintele din Ieremia 2,2: „Mi-a aduc aminte de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta când erai logodită, când Mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat”. Aceasta e ceea ce simțeam adeseori, că am fost conduși prin teritorii neexplorate încă, într-o aventură plănuită de Dumnezeu.

Spune-ne despre anii copilăriei în Norvegia.

Jan, soțul meu și cu mine, ne-am născut amândoi în

Norvegia. Frații mei, cele două surori și cu mine am crescut într-o zonă de fermieri, unde toți se cunoșteau. Norvegia este o țară frumoasă, cu munți, dealuri și fiorduri, cu ierni lungi și întunecoase, dar și cu veri scurte, cu soare chiar și la miezul nopții. Al Doilea Război Mondial a avut loc în timpul copilăriei mele.

Trebuie să fi fost dificil să crești în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Este o poveste lungă, despre cum am devenit creștină. Când m-am îmbolnăvit grav, mama m-a dus la un specialist cardiolog și, după o examinare amănunțită, acesta i-a spus mamei că mă născusem cu un defect la inimă. El a spus că, probabil, nu voi depăși vârsta pubertății.

Părinții nu mi-au spus adevărul, dar au discutat în schimb cu vecinii și aceștia le-au spus copiilor lor. Când ne jucam, prietenii îmi spuneau: „Ei bine, n-are importanță, tu și așa vei muri”. „Bine, dar nu moare toată lumea?” întrebam eu. „Da”, răspundea ei, „dar tu poți muri chiar mâine”. Mă simțeam înspăimântată.

Părinții mei erau ca majoritatea norvegienilor. Mergeau la biserică doar pentru botezuri, confirmări, nunți și înmormântări. Tot ce știam despre moarte era că ești îngropat în pământ sub blocuri reci de marmură, iar eu nu voiam să mor.

Medicii le-au spus părinților că prin operație aveam o șansă de supraviețuire de 50%, iar ei au decis să riște. Aceasta urma să fie prima operație de inimă din Norvegia și sala de operație a fost aranjată astfel încât să permită și altor medici să o urmărească și să învețe. Operația a reușit, dar apăruse o infecție. La data aceea, penicilina era un medicament foarte nou și în general nu era disponibil.

Câțiva soldați americani erau pacienți la spital și ei au auzit de situația mea. Mi s-a spus că ei au luat legătura cu America și s-a făcut rost de penicilină pentru mine. Și acești soldați au aranjat să primesc o cutie mare, frumoasă, cu tot felul de fructe, ca nuci, portocale, curmale, smochine și banane. Apoi, mi-au dat o rochie roz și o pereche de pantofi de piele, maro, foarte frumoși. Din cauza războiului și a comerțului limitat de mărfuri, aceste cadouri au fost speciale pentru mine. Am vrut să le mulțumesc acestor soldați amabili, dar atunci când m-am însănătoșit suficient, ei plecaseră.

După operație, încă credeam că voi muri, pentru că simțeam ca și cum un munte mă apăsa pe piept și era așa de greu să respir. I-am spus lui Dumnezeu că, dacă îmi va păstra viața, voi deveni creștină. Dar mi-am dat seama că nu aveam nicio idee despre cum pot deveni creștină – ar trebui să mă rog seara sau să rostesc o rugăciune înainte de masă? Sau ar trebui să le fac pe amândouă? Nu știam ce să fac și eram speriată, la fel cum mă speria fulgerul.

Când aveam treisprezece ani, am început pregătirea pentru confirmare. Mergeam la biserică în fiecare săptămână, studiam și memoram catehismul și învățam imnuri. Pentru că promiseseam să devin creștină, am început, de asemenea, să citesc Biblia pe care o primisem. Unele lucruri mi-au ridicat întrebări: Mă gândeam: „Este ciudat. De ce păzim noi

duminica?” Așa că i-am spus preotului: „De ce Biblia spune să păzim ziua a șaptea?” Dar el mi-a spus: „Noi facem așa, pentru că Isus a înviat în prima zi.”

I-am pus alte întrebări și preotul mi-a răspuns: „Kari, tu ești doar un copil, noi avem preoți care studiază latina, greaca și ebraica și nu se îngrijorează de aceste probleme. Deci nici tu nu te îngrijora”. Deveneam din ce în ce mai confuză, pentru că aceasta era ocazia mea de a deveni creștină și chiar nu mi se părea că era drept să mă fac creștină, fără să înțeleg.

În duminica dinaintea confirmării, fiecare urma să primească împărțășania. Eu mă gândeam: „Dacă particip la împărțășanie și încă nu am devenit creștină, ceva rău urma să mi se întâmple”. Am mers deci la preot și i-am spus că nu puteam lua împărțășania. „De ce toate astea?” m-a întrebat. I-am spus: „Nu sunt creștină”. „Desigur că tu ești creștină”, mi-a răspuns el. „Nu”, i-am spus eu. „Nu sunt creștină și nu pot lua parte la împărțășanie”. „Bine”, a spus el, „dacă nu iei împărțășania, nu poți fi confirmată”. M-am simțit mai sigură, dar la fel de tristă. Urma să pierd toate darurile pentru confirmarea de duminică.

În timpul ultimei întâlniri, preotul mi-a spus: „Am discutat cu comitetul bisericii și am hotărât că poți fi confirmată și fără să iei împărțășania. Dar amintește-ți, când vei fi acolo și toți ceilalți vor merge să ia împărțășania, tu vei rămâne singură și întreaga biserică se va uita la tine”.

Era o stare de tensiune foarte mare. Ce s-a întâmplat după aceea?

Vara care urma aveam cincisprezece ani și eram foarte pasionată de dans. Am vrut să particip la o petrecere de dans de vară, undeva la o oarecare distanță de unde locuiam, așa că am aranjat să stau la o mătușă de-a mamei mele. O altă mătușă era adventistă, dar aveam foarte puține legături cu ea. În orice caz, în ziua care a urmat, m-am decis să o vizitez și pe această mătușă adventistă, care locuia la o distanță de aproximativ 45 de minute.

Erai total independentă!

Da, cred că da. Pe măsură ce mă apropiam de casa ei, am observat un grup de oameni într-o grădină cântând la chitară și cu vocea. Nu știam atunci că acolo era o mică biserică adventistă. Un om, care mai târziu urma să află că era profesorul școlii bisericii, împreună cu soția lui m-au întâmpinat și mi-au spus că tinerii urmau să aibă câteva ore de joacă, la care am fost invitată să particip. M-a întrebat ce mă interesa, care era pasiunea mea și i-am spus că îmi place să citesc. Atunci mi-a zis: „Am o carte pe care mi-ar face plăcere să ți-o ofer și încă altele pe care ți le-aș putea împrumuta”. Cărțile se găseau destul de greu în acea perioadă și eu le îndrăgeam mult. Mi-a dat cartea *Calea către Hristos*, scrisă de Ellen White.

Ai descoperit în acea carte cum poți deveni creștină?

Da, am mers acasă și am citit *Calea către Hristos*. Dar mă gândeam că era prea frumos ca să fie și adevărat – n-avea cum să fie așa ușor. Apoi, am citit celelalte cărți.

Ce s-a întâmplat?

De fiecare dată când mă întorceam, făceau studii biblice cu mine și m-au înscris la studiul lecțiilor la Vocea Profeției. În ajunul Crăciunului, știam și credeam multe lucruri și știam că nu trebuia să mănânc porc. Când am refuzat să fac asta de Crăciun, tatăl meu a devenit foarte furios și m-a obligat să părăsesc casa. M-am dus așadar cu trenul din nou la mătușă mea. Între timp, ea se mutase ceva mai aproape de noi. Am stat la ea și am putut merge la școală, deoarece mai aveam încă un an de liceu.

Deci ai terminat liceul locuind la mătușă ta?

Da. Soțul ei lucra la calea ferată din Norvegia ca inginer. Trebuia să muncească și era plecat de acasă toată săptămâna, venea doar în weekend. Fiind departe de casă, el începuse să participe la niște întâlniri. Mă crezi sau nu, erau întâlniri adventiste. Independent unii de alții, am început să păzim Sabatul exact în aceeași zi.

„Nimic nu are tendința de a promova într-o măsură mai mare sănătatea trupului și a sufletului decât un spirit de mulțumire și de laudă. Este o datorie pozitivă să rezisti melancoliei, gândurilor de nemulțumire și simțămintelor, la fel de mult ca datoria de a te ruga.”

Trei săptămâni mai târziu, mi s-a alăturat și mătușa și toți trei am fost botezați în aceeași zi.

Cealaltă mătușă, care era deja adventistă, a venit să vadă toate acestea?
Era emoționată și foarte mișcată. Se rugase pentru noi în toți acești ani.

A fost ceva senzațional. Pe ce dată ai primit botezul și câți ani aveai?
În august 1951. Aveam 17 ani. Anul următor, am plecat la Colegiul Adventist din Danemarca.

Colegiul Adventist din Danemarca a fost locul unde l-ai întâlnit pe Jan Paulsen?
Da. Amândoi am studiat teologia.

Frumos! Erau multe femei care studiau teologia?

Nu, doar încă o femeie. Am ajuns la colegiu două săptămâni mai târziu și să numeri în limba daneză era foarte diferit. La orele despre profeții Vechiului Testament, cu greu am înțeles un cuvânt din ce ne spunea profesorul Olsen. Totul era despre cine a domnit și când. Jan a văzut că eram dezorientată și mi-a spus: „Nu te îngrijora. Îți voi explica mai târziu”. Așa a fost.

Trebuie să fi fost foarte dificil pentru tine – o limbă puțin diferită și lipsa unei temeinice educații biblice creștine din copilărie.

Din fericire, eram o studentă bună, dar a trebuit să studiez foarte mult. Aveam note mari și chiar îmi plăcea ce studiam. Jan și cu mine aveam adesea plimbări lungi. Discutam orice, de la problemele dezbătute în timpul orelor până la subiecte actuale.

Din momentul când v-ați întâlnit a fost dragoste la prima vedere?

Nu, eram doar prieteni. Se părea că ne plăceau aceleași lucruri. Și până în ziua de azi ne place să dezbătem diferite probleme sau subiecte.

Care a fost reacția părinților când le-ai spus că aveai de gând să te căsătorești cu un adventist care urma să devină pastor?

Nu au fost încântați. După terminarea colegiului, Jan a lucrat ca pastor în sud-vestul Norvegiei, iar eu am lucrat ca profesoară la școala bisericii și ca instructor biblic în nord-estul Norvegiei. Vara următoare ne-am căsătorit și timp de 5 săptămâni am vândut cărți, așa încât Jan să poată merge în America. Apoi, ne-a luat 9 luni ca să economisim suma suficientă ca să merg și eu.

Părinții tăi au acceptat credința și căsătoria ta?

Da. Le-a luat timp, dar au ajuns să-l iubească și să-l aprecieze pe Jan foarte mult.

Dar despre părinții lui Jan?

Ei mă iubeau. Jan a crescut într-o iubitoare și fericită familie creștină și nu aveau cum să mă primească mai bine.

Ai continuat studiul teologiei după ce v-ați căsătorit?

Am urmat Universitatea Andrews (pe atunci Emmanuel Missionary College). După câțiva ani de studiu în America, îmbinați cu munca pastorală în Norvegia, am fost chemați în Bekwai, Ghana, unde am locuit timp de doi ani.

Ce ne poți spune despre copii? Unde s-au născut?

Laila, fiica noastră s-a născut în Norvegia. Al doilea copil, Jan Rune, s-a născut tot în Norvegia, deși în acea perioadă locuiam în Ghana și cel de-al treilea copil Rein Andre, s-a născut în timp ce Jan lucra la doctoratul său în teologie, la Universitatea Tubingen din Germania.

După Ghana ce a urmat?

Ne-am mutat la colegiul nostru din Nigeria, unde Jan era secretar și conducător al Departamentului Religie, iar mai târziu a devenit președinte. Apoi, am petrecut doi ani la Colegiul Newbold în Anglia, unde Jan era conducător al Departamentului Religie și președinte. După aceea, am mers în Germania, pentru ca Jan să-și termine doctoratul.

Deci ai experimentat cum e să fii soția unui student, a unui pastor, a unui misionar, a unui profesor și a unui administrator. Crezi că unele dintre aceste roluri au fost mai ușoare decât altele? Simți că fiecare a avut beneficiile și provocările lui?

Cred că a fost un fel de dezvoltare naturală. Făceam doar un pas o dată. Când am părăsit Colegiul Newbold, boala pe care o contactasem în Africa a devenit cronică și eram foarte bolnavă. Nu puteam face multe lucruri și m-am simțit puțin izolată, însă acest fapt a avut și o parte luminoasă. Am avut ideea să telefonez la oameni. Mă gândeam că sunt mulți oameni singuri, care au pierdut pe cineva drag sau sunt descurajați dintr-un motiv sau altul și am reușit să păstrez acest frumos obicei. Ori de câte ori cunosc pe cineva care are nevoie de sprijin sau poate de un cuvânt de încurajare, îi telefonez.

Deci, în ciuda tuturor provocărilor, ai găsit o cale pentru a sluji altora.

A fost, de asemenea, o mare binecuvântare și pentru mine. E ceva ce simt că este foarte important în biserica noastră.

Uneori, nu contează atât ceea ce spui, ci simplul fapt de a asculta.

Desigur, toți avem nevoie de cineva care să ne asculte uneori.

Crezi că oamenii s-au așteptat la diferite lucruri de la tine în aceste roluri diferite – soție de pastor, profesor, conducător?

După cum știi, eu cred că e foarte important ca soția pastorului să-și cunoască limitele. Sunt anumite domenii în care, treptat, poți să te formezi, dar fiecare are talentele sale. Să privim și natura – păpădia nu poate fi niciodată trandafir. Trebuie să încerci să vezi ceea ce Dumnezeu vrea ca tu să faci, să-ți descoperi talentele, dar n-ar trebui să te simți vinovată pentru ceea ce chiar nu poți face. De exemplu, eu nu am putut niciodată să cânt singură. Și cred că, dacă accepți această idee mai devreme, nu vei mai avea conștiința vinovată.

Te-am auzit spunând: Ai credință că Dumnezeu ți-a dat acele daruri pe care El a dorit ca tu să le ai, pune-le în valoare și nu încerca să copiezi darurile celui alt.

Sigur, și dacă ai un pic de aptitudine într-un domeniu, atunci lucrează să ți-o dezvolți.

Dar oricât de mult am exersa, eu și cu tine, niciuna dintre noi nu va cânta vreodată un solo! Ce sfat le-ai împărtăși soțiilor de pastor, care slujesc din greu și pe o perioadă lungă și care se simt neapreciate câteodată?

Simt foarte mult împreună cu aceste soții de pastor. Poate că au slujit alături de soții lor mult timp. Cred că este foarte important să-și amintească că ele au cu adevărat un preț foarte mare înaintea lui Dumnezeu, pe care nimeni nu li-l poate lua. În al doilea rând, cred că este important pentru noi ceilalți să ne amintim de ele, să nu le uităm, pentru că merită toată aprecierea pe care o pot primi.

Cred că fiecare dintre noi, ca soții de pastor, ne luptăm să menținem relația cu Isus Hristos. Câteodată este un amestec între trupul lui Hristos și Hristos Însuși. Dacă servim trupul lui Hristos, aceasta nu înseamnă în mod

necesar o relație. Tu cum o menții? Ai vreun secret să ne împărtășești?

Poate că eu am fost favorizată în acest drum. Am experimentat vindecarea de o mulțime de boli și această iminență a morții poate însemna ceva și pentru tine și relația ta cu Domnul. Oricum, te bizui mai mult pe El. Este important să stai în părtășie cu El, să te rogi, să citești. Este felul de a-ți aminti în mod constant că această viață ar putea să nu dureze mult. Sunt favorizată, deoarece sunt totuși aici.

Ai fost confruntată cu adversitatea pe care ai experimentat-o și ai spus că aceasta te-a condus mai aproape de Isus. Sunt unele soții de pastor care spun: „De ce tocmai mie? Eu slujesc Domnului. Soțul meu servește bisericilor. Privește la tot ce am oferit noi acestei biserici. De ce a îngăduit Dumnezeu să mi se întâmple acestea tocmai mie?”

Pe spatele Bibliiei mele am scris cu mai mulți ani în urmă un citat din Ellen White: „Nimic nu are tendința de a promova într-o măsură mai mare sănătatea trupului și a sufletului decât un spirit de mulțumire și de laudă. Este o datorie pozitivă să rezisti melancoliei, gândurilor de nemulțumire și simțămintelor, la fel de mult ca datorita de a te ruga. Dacă noi nu avem o relație strânsă cu cerul, cum putem să mergem, ca o ceată de bocitori, oftând și văitându-ne tot drumul spre casa Tatălui nostru?... Este o lege a naturii că gândurile și simțămintele noastre sunt încurajate și întărite de ceea ce exprimăm”.

Amin. Care crezi că e secretul lui Jan de a te ajuta să rămâi optimistă, ca soție de pastor?

Ceea ce am apreciat foarte mult este că Jan a prețuit întotdeauna ce am făcut eu. Întotdeauna mi-a acordat încredere. Niciodată el nu mi-a cerut să fac ceva ce mi-a creat disconfort. Și când a venit acasă, a fost timpul nostru. El are această minunată „regulă a vieții”, ca principiu. Prefera să lase în urmă lucrurile de la birou sau cele cu enoriașii. El simte nevoia să se refacă; ne dă nouă timp să fim împreună și aceasta mă face să mă simt importantă.

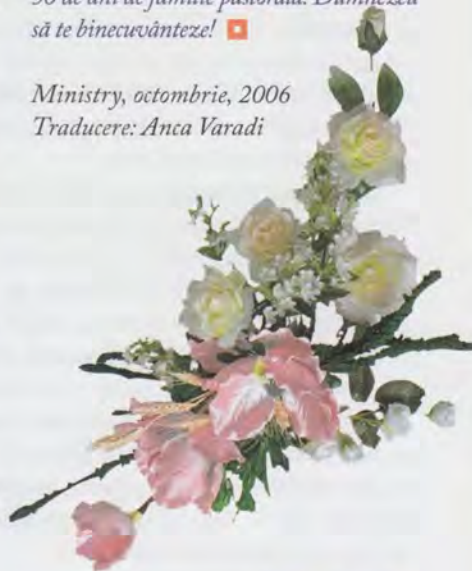
El îmi dă locul meu, timpul meu, timp familiei noastre. Pentru noi, aceasta ne face bine.

Am acoperit o paletă largă de subiecte astăzi. În concluzie, dacă am putea aduna toate familiile de pastori de pe tot globul într-un uriaș amfiteatru, ce le-ai spune?

Din punctul meu de vedere, când mă gândesc la diferite familii pastorale, aceasta arată ca un enorm megapuzzle. Și într-un puzzle, așa cum știi, fiecare piesă trebuie să umple spațiul său mare sau mic. Puzzle-ul nu este complet fără ca toate piesele să fie la locul lor. O piesă mică este la fel de importantă ca una mare. Una mai frumoasă este tot așa de importantă ca una mai obscură. Este la fel și cu familiile pastorale. Noi cu toți așteptăm speranța revenirii Domnului și ceea ce mă încurajează este că noi vom face aceasta împreună.

Îmi place această analogie. Fiecare piesă are un mod unic de a fi tăiată în așa fel încât, când sunt asamblate împreună, fac o pictură întreagă, minunată. Kari, îți mulțumesc că ai fost atât de deschisă și onestă în legătură cu viața și familia ta. Îți mulțumesc, de asemenea, pentru că ne-ai împărtășit din înțelepciunea ta de 50 de ani de familie pastorală. Dumnezeu să te binecuvânteze! ■

Ministry, octombrie, 2006
Traducere: Anca Varadi

Sharon Cress,
director asociat al
Asociației Pastorale,
Conferința Generală

VECHI și NOU

LUMINIȚA CURTEANU

Trăim într-o lume a extremelor. Colectionari împătimiti de antichități sacrifică uneori totul pentru a achiziționa piesele dorite, iar alături de ei trăiesc oameni care detestă fără discernământ tot ce este vechi. Alții, robiți de clipa prezentă, sacrifică totul pe altarul modei, fie că este vorba de vestimentație, casă, muzică etc., pentru ca lângă ei să păsească cei care neagă valoarea celor actuale, idealizând fără obiectivitate trecutul.

Care este atitudinea dreaptă și de folos?

Atât Vechiul, cât și Noul Testament fac referire la ambele noțiuni ca la cele două brațe ale unei balanțe și aduc în atenție Cântarea cântărilor 7,13, carte despre care nu pot să nu amintesc fără a nota aprecierea rabinului Akiba, sec. I d.Hr.: „Lumea întreagă nu a fost demnă de ziua în care Israelului i-a fost dată această cântare sublimă”. În Noul Testament, găsim așezate alături „lucruri vechi și noi” în cuvintele lui Isus (Matei 13,52).

Ellen White îi sfătuiește pe creștini să adopte în toate domeniile linia de mijloc, echilibrată, păstrându-se departe de extreme, nu avangardiști, nu anacronici.

Un exemplu, pe cât de la îndemână, pe atât de convingător este reforma sănătății. Adusă la lumină și predicată cu peste o sută de ani în urmă, ea rămâne, în ciuda vremii scurse, la fel de valoroasă; nu este spectaculoasă, ci constă din recomandări dintre cele mai simple, la îndemâna oricui și necostisitoare. Și ce este minunat – ea are valoare în orice colț de lume, la orice vârstă, dovedindu-se la fel de prețioasă, pentru că nu a fost influențată de mode și curente, care au trecut demult în umbră.

Ne preocupă problema vechi-nou, pentru că lumea noastră are o însușire fundamentală comună tuturor epocilor: efemeritatea, trecerea; viitorul este necunoscut și nu știm cât ne aparține. Prezentul este doar clipa, iar trecutul înghite toată viața noastră – de aceea ne preocupă vechiul și noul. Nu doar sentimental problema este esențială. Dacă știm să ne facem un sfătuitor din experiențele trecutului,

putem spera într-un viitor luminat de perspective.

Noțiunea de „vechi” a apărut în contextul păcatului, când primele semne ale vremelnice și-au lăsat amprenta dureroasă, când primele frunze au căzut, dezgolind ramurile maiestuoșilor arbori. Adam și Eva au înțeles că Dumnezeu nu greșise; plata păcatului era moartea care, în liniște, răsplătea neascultarea omului.

Experiența de până la păcat a primilor oameni consta într-o permanentă creștere în înțelepciune și putere de viață, totul era în urcare, purtând nimbul strălucitor al veșniciei, totul emana proșteșimea noului prin amprenta divină, iar sufletele primilor oameni erau cupe din care se revărsa recunoștința și lauda, iar pacea avea un plăcut sălaș.

Experiența de după păcat este întunecată de teamă, de un profund sentiment al vinovăției, de izolare, de regres fizic, intelectual și sufletesc. Viața fericită de până acum, un prezent permanent binecuvântat, cunoaște și cealaltă față, vechiul. Este momentul în care omul înțelege ce lucru îngrozitor este păcatul, că el răsplătește cu durere, degradare și distrugere. Înțelege însă ce minunat e și planul restaurării, al remodelării care se va răsfărânge asupra întregii ființe în domeniul fizic, mental și spiritual.

„Am fost creați cu perspectiva unei permanente dezvoltări și a unui progres măreț, în condițiile unei vieți veșnice, nestatornicia zilelor de după păcat a încetinit mult acest proces, dar vestea bună este că veșnicia care ne stă înaintea ne va ajuta să reluăm curând această școală, în care să învățăm mereu mai mult despre Dumnezeu iubirii.

Este greu acum pentru noi, ființe limitate, să ne imaginăm ce înseamnă să înveți, să descoperi mereu lucruri noi despre taina evlaviei. Inspirația ne încurajează că nicio ființă salvată nu se va sătura învățând. Acolo, minți nemuritoare vor contempla minunile puterii creatoare și tainele iubirii răscumpărătoare cu o încântare nepuizabilă. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate mărită. Acumularea de cunoștințe nu va obosi mintea și nu va epuiza energia. Acolo vor fi realizate cele mai mărețe proiecte, vor fi atinse cele mai îndrăznețe aspirații și încă vor

fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi ținte care să stimuleze puterile minții, ale sufletului și ale corpului.” – (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 695)

De la lumea și viața mereu luminoasă și veșnic nouă a cerului să privim din nou la lumea noastră, în care vechiul și noul sunt într-un permanent conflict, adăugând poveri zilelor și așa grele.

Pentru început, ne vom opri în sfera societății omenеști pentru a observa cum acționează cele două principii antagonice: vechiul și noul.

mai mult. Această frumoasă familie are și ea probleme și tensiuni, însă ele nu reușesc să dezbinе, decât în rare cazuri – ne gândim la despărțirea lui Lot de Avraam. Este însă o despărțire în termeni amiabili, ei rămân însă într-o bună relație – adevăr susținut de intervenția perseverentă și îndrăzneată a lui Avraam în perspectiva nimicirii Sodomei.

Atmosfera familiilor de acest model mai trimite ecouri, deși slabe și puține, până în zilele noastre. Acolo unde poluarea morală a avut ceva piedici prin izolare geografică, în comunități

pe om o ființă socială, ale cărei nevoi nu vor fi împlinite decât în relația cu semenii.

Tinerii

Să-i privim puțin pe cei din prima tabără, pe tineri: entuziaști, încrezători, energici, lipsiți de prejudecăți și de teamă. De cealaltă parte, adulții mai tineri sau mai vârstnici: prevăzători, echilibrați, reținuți, cu îndoieli, temeri și prejudecăți.

Este minunat însă că acești indivizi

Hrăniți sufletul doar cu lucruri vrednice de iubit, în care și cerul să găsească plăcere. Prețuți clipele, nu doar anii! Timpul liber poate deveni un pericol subtil pe care cel rău să-l folosească împotriva voastră.

Generații vechi și noi

Ați intuit bine, conflictul între generații este realitatea nedorită, dar resimțită tot mai acut în această vreme a sfârșitului.

Ca să aflăm dacă acest conflict este în firea lucrurilor, este un lucru normal să deschidem Biblia. Din relatările ei, vom afla cu plăcere cum mari familii există, lucrează, se bucură și se întristează într-o conviețuire liniștită, plăcută și caldă. Un exemplu la îndemână este familia lui Avraam, care număra în jur de o mie de suflete, fără să numărăm nevestele fiilor lui Iacov.

Să încercăm să ne imaginăm un altar de dimineață sau de seară sau o masă în jurul căreia se strâng și se roagă sute și respectiv zeci de oameni. Am fi încântați să participăm și noi, desigur. Chiar și numai gândul acesta aduce o plăcută dorință de părtășie, redă încrederea în oameni și în frumusețea vieții. Să ne apropiem

de țară, oamenii se simt încă bine împreună, la bine și la greu, se acceptă și se susțin firesc, simplu și sincer.

Există însă un vrăjmaș al oricărui bine, care a semănat semințele dezbinării între părinți și copil, între generații, și nu doar atât. El vrea să ne convingă despre o realitate obligatorie, naturală. Noi știm însă că singura ură acceptată, chiar lăudată de Dumnezeu, este ura față de păcat. Însă orice deosebire ar exista între oameni, nimic nu scuză conflictul.

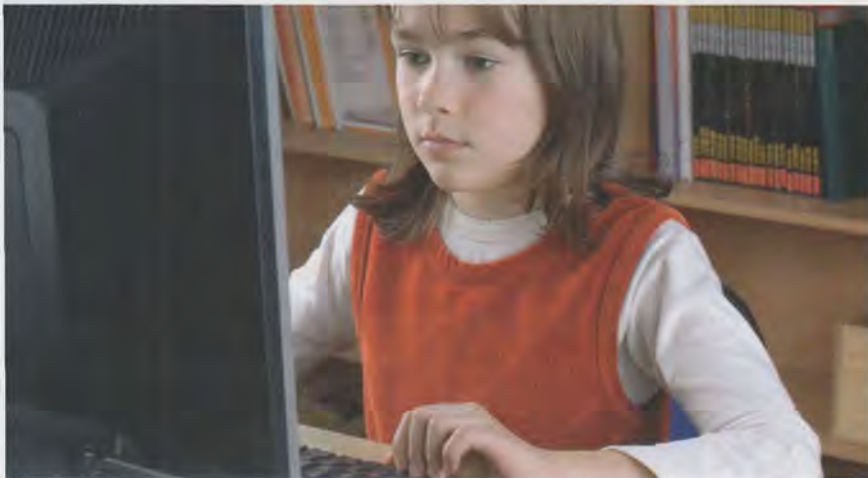
Este foarte adevărat că tinerii și vârstnicii reprezintă doi poli opuși, două fețe diferite, dar ale aceleiași monede.

Dumnezeu, Creatorul nu doar al lumii fizice, materiale, ci și al celei spirituale, a alcătuit sufletul omului și familia omenească cu amprenta diversității, pentru a fi complementari și a da astfel armonie și frumusețe vieții. Tot El S-a îngrijit și de valențele necesare acestui scop, făcând

diferiți, tineri și vârstnici, constituie fiecare un pion prețios în complexa țesătură care este societatea umană și care, prin darurile ei speciale, conlucrează ca și roțile unui angrenaj complicat spre binele tuturor, pentru ca toți copiii zburdalnici și părinții lor, tineri și bunici, să se poată bucura împreună, în același timp, de aceeași adiere de vânt și de aceeași rază de soare, să poată secera spicele și să poată scoate din vatră o pâine aburindă, pe care să o așeze pe masa omenirii cu dragoste.

Fiecare are nevoie de celălalt și, la rândul lui, trebuie să se facă folositor pe căile întortocheate ale vieții, unde se întâlnesc spre a-și da binețe sau pentru a schimba priviri senine.

Așadar, cele două generații nu se măsoară ca soldații unor armate față în față, gata de luptă. Biblia abundă în sfaturi care-i cheamă la respect și condescendență pe tineri, apel care nu a pierdut din valoarea lui, în timp.

Să nu uităm că porunca a cincea este singura urmată de o făgăduință. Dumnezeu a știut că aici se va produce o fisură cu urmări dezastruoase, de aceea i-a îndemnat pe copii să se plece în fața perilor albi. Această atitudine ar fi asigurat familia omenească de armonie și progres.

Nu culoarea părului aduce înțelepciunea, nu în ea este meritul. Din păcate, în jurul nostru sunt multe exemple care întăresc afirmația: numărul anilor nu este întotdeauna proporțional cu înțelepciunea. De ce atunci este nu doar bine, ci și necesar ca tinerii să asculte și să învețe de la părinții fizici sau sufletești? Pentru că experiența de vârstnici constituie un pedestal, o temelie pe care tinerii vor urca la vremea lor mai sus, fiind scutiți de greșelile, căderile și descurajările celor dinaintea lor. Cei trecuți de anii exuberanți ai tinereții, ca să așeze această treaptă, au greșit, au suferit și nu de puține ori au plâns, apoi au luat lupta de la capăt, iar din prea plinul inimilor înțelepte în vreme, vor să împărtășească celor tineri experiența lor, spre a-i scuti de descurajare și suferință.

În același timp, însă vârstnicii, oboșiți și împovărați în lupta vieții, au mișcări încete, puterile le slăbesc și au nevoie de vioiciunea și elasticitatea tinerilor, de curajul și de încrederea lor în izbândă. Iată cum pe aceeași planetă, învechită și ea, este loc să se

bucure de cerul albastru al primăverii, ca și de cântecul ciocârliei și cei ce acum cu priviri sfredelitoare urcă, dar și cei ce au trecut de vârful dealului. Ei pot să lucreze, să învețe, să lupte și să atingă idealuri înalte împreună, în armonie. Din ceea ce ne-a transmis înțelepciunea de veacuri cu referire la tineri, notăm câteva gânduri: voi sunteți o binecuvântare, un dar prin simpla prezență pentru părinți, dar și pentru orice vârstnic. Părinții retrăiesc prin zâmbetul vostru propria tinerețe. Din când în când, oferiți clipe fericite, cu un salut voios din inimă celor oboșiți de cale sau celor pironiți într-o cameră unde singurătatea este stăpână, adresând un cuvânt frumos de speranță și dragoste. Veți fi pentru

*Să alegem întotdeauna
calea colaborării cu cerul,
calea genunchilor plecați
mai ales pentru copiii
mai puțin politicoși sau
răzvrățiți. Vom gusta la
vremea potrivită cele mai
mari bucurii, pentru ca
fiecare dintre ei să poată
străluci odată în cer, ca o
stea în coroana noastră.*

ei o adevărată sărbătoare a vieții. Nu stați însă prea mult în preajma noastră, să nu vi se frângă aripile, să nu vi se încetinescă pasul, să nu moară visele.

Voi sunteți nestematele spre care privesc cu încredere și bucurie părinții, biserica și societatea, de aceea nu ne este indiferent cum traversați marea agitată a vieții. Ca unii care am trecut înaintea voastră prin grădina de aur a tinereții, vrem să vă facem conștienți de valoarea acestor clipe și să vă îndemnăm să le prețuiți ca pe un dar unic; ele nu se vor mai întoarce vreodată, orice ați da în schimb. Trăiți sănătos pentru a păstra armonie și vioiciunea trupului, puterea minții și curăția sufletului! Nu încercați să adăugați frumosul artificial, nu-L ofensați pe Dumnezeu! Este atâta frumusețe în linia feței, în culoarea părului și în seninătatea privirii! Și această frumusețe este tocmai reflectarea sufletului vostru curat. Ea nu este dată de forma sprâncenelor sau de culoarea pielii.

Ocupați-vă permanent mintea cu lucruri folositoare. Puterile minții sunt sporite prin exersare și, ca argument, amintiți doar miliardele de conexiuni pe care neuronii noștri sunt capabili să le realizeze, pentru că Dumnezeu ne-a construit cu posibilități nemăsurate de dezvoltare. Sunt însă reguli de igienă mentală pe care sunteți datori să le studiați și să le aplicați. Respectarea lor deschide perspective minunate de progres și tot atâtea căi de a fi folositori lui Dumnezeu și semenilor.

Nu vă întinați mintea cu lucruri urâte; o imagine vizuală poate rămâne în memorie până la treizeci de ani. Hrăniți sufletul doar cu lucruri vrednice de iubit, în care și cerul să găsească plăcere. Prețuiți clipele, nu doar anii! Timpul liber poate deveni un pericol subtil pe care cel rău să-l folosească împotriva voastră. Valoarea vieții nu se măsoară în ani. Sunt oameni care au o viață săracă, fără realizări și bucurii, pentru că nu au cunoscut valoarea incomensurabilă a

dimensiunii timp. Ei mor săraci sufletește. În necrologul lor, se pot aminti mai mult decât niște ani în mod stereotipic: data nașterii, a căsătoriei, a pensionării... trist, nu? Niciunul dintre noi nu-și dorește o așa viață săracă.

În același timp, sunt oameni care fac planuri, lucrează și luptă, se bucură și visează cât pentru două vieți. Sunt cei ce nu și-au precupețit viața, sacrificând comoditatea și confortul propriu. Puțin cunoscuți și mai puțin răsplătiți, ei au adus totuși mari realizări și progrese veritabile, au ușurat viața cu poverile ei, au prelungit zilele de sănătate, lăsând o lumină în urma lor, un drum spre mai bine.

Și încă un gând pentru tineri: nu faceți pași grăbiți spre maturitate! Tineretea este un timp atât de scurt, o clipă doar, restul vieții e lung și greu. Nu vă grăbiți! Bucurați-vă în curăție și teamă sfântă de fiecare zi și ea va adăuga sigur ceva nou, folositor și plăcut, pentru că va purta amprenta aprobării cerului.

Părul alb

Adresându-mă taberei alăturate, tovarășilor la marșul vieții, readuc în atenție ceea ce înțelepții au rostit.

Este o mare artă să știi să îmbătrânești. De ridurile de pe față nu suntem răspunzători, dar de un ton aspru sau cicălit, da. Dacă albul părului este în afara voinței noastre, de spiritul de critică și de condamnare, de neînțelegere și de demagogie suntem responsabili și să nu uităm că este dezgustător să acordăm înțelegere celor care, angrenați în competiția vieții, trec pe lângă noi cam grăbiți, uneori neatenți. Să fim îngăduitori cu micile lor scăpări sau lipsa de experiență.

Un capitol sensibil îl constituie modul în care îi sfătuim sau corectăm pe cei care au nevoie de îndrumare, dar care manifestă adesea tendința de a riposta, de a se plictisi și de a refuza sfaturile. Avem în cer pe Isus, care a călcat pe aceste cărări aspre și grele. El are cele mai bune soluții. Spuneți-I Lui despre nemulțumirea și durerea voastră, apoi lăsați-L pe El să găsească și mijloacele, și timpul cel mai potrivit de a interveni. Să ne deprindem să-I

predăm Lui toate motivele noastre de îngrijorare și să observăm apoi, în liniște, modul în care va lucra. Vom asista la minuni. Să alegem întotdeauna calea colaborării cu cerul, calea genunchilor plecați mai ales pentru copiii mai puțin politicoși sau răzvrățiți. Vom gusta la vremea potrivită cele mai mari bucurii, pentru că fiecare dintre ei să poată străluci odată în cer, ca o stea în coroana noastră.

Să înlocuim muștrarea cu rugăciunea, sfatul cu încurajarea, critica cu aprecierea și murmurarea cu încrederea, pentru că ei sunt vulnerabili și pot cădea ușor pradă complexelor de inferioritate, careucid ca și acidul o plantă tânără. Ca să crească, nu au nevoie de furtună sau de trăsnete, ci de adierea blândă care încălzește sufletul și sporește încrederea și puterea.

Revenind – după o paranteză la subiectul nou-vechi, tânăr-vârșnic, armonie-conflict – la Cântarea cântărilor 7,13 și luând în considerare studiile asupra acestei cărți, înțelegem că „fructele vechi și noi” sunt o aluzie la Cuvântul lui Dumnezeu, la Vechiul și Noul Testament, care, ca și fructele pentru trup, constituie cea mai bună hrană pentru suflet, ambele având originea în Eden.

Întruparea Domnului Hristos, menită să lumineze cerul întunecat și fără perspectivă al omului cu „Steaua lui Iacov”, Lumina ce luminează pe orice om venind în lume, a împărțit istoria omenirii în două mari perioade. De aceea avem Vechiul și Noul Testament – primul arătând spre un Mesia salvator, iar cel de-al doilea confirmând că iubirea s-a făcut trup și s-a jertfit.

Prin Isus, cele neîmplinite încă au devenit realitate, cele prezente și încărcate de vină au trecut pentru a face loc unui nou desăvârșit, care începe cu nașterea din nou, aici, în condițiile vieții pe pământ, dar care va cunoaște împlinirea unei veșnice înnoiri, curând în atmosfera cerului.

Legea de bază ce conduce acest Univers, din care, ca o picătură într-un ocean, facem și noi parte, a fost, este și va fi pururi legea iubirii. Datorită ei, vechiul „dinte pentru dinte și ochi pentru ochi” s-a înnoit și a devenit

„iubiți pe vrăjmaș, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă”.

Dragostea este un lucru atât de vechi cât veșnicia, dar manifestările ei sunt mereu noi, pentru că valorile adevărate sunt perene, nu sunt atinse de vreme, nu vor avea sfârșit, iar dragostea este în capul listei. Ea este din cer și tinde să ne ducă din nou în el, după ce a traversat ca un dar neprețuit, alături de noi, vales plângerii pentru a ne ușura poverile, a ne mângâia, a ne reface chipul și sufletul, a ne mări bucuriile și a ne împodobi zilele.

Pe cât de trecători suntem azi, pe cât de amară e experiența vremelniceii noastre, pe atât de mult credem și așteptăm lumea aceea nouă în care vechiul și noul își vor da mână, spre a se contopi într-o armonie desăvârșită.

Evanghelia, ca o adevărată „Veste bună”, trimite de pe Patmos omenirii de peste două mii de ani un mesaj plin de speranță: „Iată Eu fac toate lucrurile noi”, cum notează scriitorul Apocalipsei în cap. 21,1-5. La rândul său, Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, completează, sub inspirație divină, tabloul lumii ce va locui cerul, cu două pasaje de o rară frumusețe: Isaia 35,1-10 și 65,17-25.

Nimic nu va mai aminti de frământarea și nestatornicia de pe pământ, acolo marea este de cristal, ca simbol al structurilor perfecte, iar mântuiții sunt făpturi noi, care nu se mai luptă, pacea este deplină stăpână, pentru că iubirea a refăcut armonia între om și Dumnezeu, între om și om și între om și celelalte viețuitoare.

Să ne oprim pasul cât mai des și să înălțăm gândurile noastre spre a contempla liniștea care ne cheamă mai sus de preocupările zilnice, pentru a pregusta din frumusețea noii lumi a păcii. ■

Luminița Curteanu,
Comunitatea Sf.
Gheorghe, Conferința
Transilvania de Sud

Nimeni nu-ți poate lua credința

Era miercuri, 15 noiembrie 2006, în jurul orei 21:00. Sună telefonul. O mătușă îmi spune plângând că mama (Lucica Tăraș) a fost lovită de o mașină în timp ce traversa strada în fața Bisericii Adventiste (ieșise de la ora de rugăciune). A fost dusă la spital (Rucăr, jud. Argeș), dar n-au internat-o, ci au trimis-o cu salvarea la Câmpulung.

N-am putut să plâng. Nu aveam timp de compătimire sau autocompătimire. Trebuia să mă gândesc la ce am de făcut, să acționez. I-am sunat pe verii care ajunseseră deja la spital și mi-au spus că a fost lovită la bazin... e conștientă. Am stat puțin de vorbă amândouă și i-am promis că voi veni a doua zi la Câmpulung. I-am mulțumit lui Dumnezeu că a rămas cu mintea întreagă și l-am rugat să-mi dea înțelepciune și putere. Am scris trei cereri: una pentru zilele restante de concediu de odihnă pe 2006, una pentru luna decembrie – fără plată – și una pentru concediul de odihnă pe anul 2007, un bilet pentru colege și l-am rugat pe soțul meu să le ducă a doua zi la serviciu, pentru că eu voi lipsi trei luni din București (apoi am devenit navetistă la sfârșit de săptămână).

M-am dus direct la spital și am aflat diagnosticul: fracturi multiple de bazin bilateral, fractură gambă dreapta, fractură umăr drept, fără fisuri la oasele capului.

Am așteptat cu toată inima să se vindece sau să moară (ar fi fost o eliberare de durerile inimaginabile), dar n-a încăput în mintea mea ideea că va rămâne toată viața imobilizată într-un cărucior. Pierduse mult sânge (a fost dusă la spital

după vreo 15 minute de un „samaritean milos care trecea pe acolo”, căci toată lumea a spus că e accident de circulație și trebuie să vină întâi poliția?!), așa că a fost nevoie de 8 transfuzii (și plasmă), oxigen, perfuzii, glucoză. A fost imobilizată într-un hamac de care erau agățate greutatea de zeci de kilograme, iar după câteva zile, a fost operată la gambă (placă și șuruburi). Rezistența organismului a scăzut și au apărut rănile (una s-a vindecat după cinci luni).

Ce poate face un bolnav în asemenea situație? Nu știu. Vă spun doar ce făcea mama: gema de durere, se ruga să se vindece sau „să plece la tata” (murise în septembrie '83), cânta muzică religioasă, stătea de vorbă cu vizitatorii, era hrănită cu lingurița, bea apă cu paiul. M-am interesat dacă i-ar fi mai bine la București, dar am aflat că bolnavii sunt externați destul de repede din cauza numărului mare de urgențe și pentru că nu există personal suficient care să-i îngrijească mai mult timp, dar medicul ortoped mi-a spus că ne asumăm un risc prea mare. Am decis să rămânem pe loc. În ciuda competenței, eforturilor, bunăvoinței și dragostei personalului medical, după o lună, am solicitat externarea, ca să moară „pe perna ei”. Câteva zile a avut frisoane – „sunt frigurile morții, așa a avut și mămică mea” – n-a mâncat nimic, nu știa unde se află, nu mai cunoștea rudele. Ne pregăteam de despărțire.

Dar Dumnezeu a ascultat rugăciunile înălțate de prietenii din țară și din străinătate. El a răspuns dragostei și ajutorului copiilor (suntem două fete și un băiat), ale rudelor, al vecinilor sau al cunoscuților (au vizitat-o cel puțin 150 de

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

persoane). La toate acestea, s-a adăugat o voință extraordinară: „Fac tot ce-mi spuneți, ca să nu ziceți vreodată că eu sunt de vină”. Tratamentul? Încrederea în Dumnezeu, rugăciunea, muzica, studiul Bibliei, buna dispoziție (interzisesem plânsul lângă ea), medicația prescrisă la externare (n-a mai consultat-o niciun specialist), ceaiurile, tratamentul cu apă, alimentația echilibrată, masajul, exerciții cu frânghia elastică (a ajuns la 150 de tracțiuni/zi).

O lună am întors-o cu cearșaful, dar făcea zilnic exerciții. I s-au mai întărit mușchii mâinilor și a început să se întoarcă, ajutându-se de o frânghie pe care o pusesem în jurul patului. Durerile nu mai erau așa de mari, o ridicam la marginea patului, o sprijineam la spate cu un scaun și o pernă și-i dădeam să mănânce singură. A visat într-o noapte că bea iaurt din cană, iar dimineața s-a adevărit visul. Din cauza unei răni și a fracturilor, n-am putut să-i punem pampers sau să folosim plosca. N-am acceptat radio sau televizor în cameră, pentru că ea dorea să stea de vorbă cu Domnul. Când a venit angajatul poliției să-i dea declarație și a întrebato ce pretenții are de la șoferul care a lovit-o (un tânăr de 20 de ani din sat), a răspuns: „Dumnezeu mă iartă pe mine, așa că îl iert și eu pe el; nu mă duc la medicul legist, nu merg la proces, nu-i cer niciun ban”.

După patru luni, am primit un cărucior din județul Bacău, am făcut rampă și am coborât-o în curte. I-a fost greu să accepte să meargă la biserică sau în vizită la rude, pentru că „în Rucăr mai sunt oameni în cărucior, dar nu este nicio femeie”.

Le-am promis tuturor că, la aniversare de 80 de ani, vom încerca să mergem cu cadrul adus din America, via Israel. Toți clătinau din cap a mirare și neîncredere, dar spuneau aceleași vorbe: „Să vă ajute Dumnezeu!”

Vineri seara, 15 iunie 2007, ne-am plecat în rugăciune: Mama: „Doamne, Dumnezeule, Tu ești sfânt, sfânt, sfânt, viu, adevărat și puternic. Te rog, întărește picioarele mele, ca să pot merge. Voia Ta să se facă. Îți mulțumesc. Amin!” Eu: „Tatăl nostru care ești în ceruri, s-au împlinit șapte luni de la accident și a început Sabatul. Dacă vrei, poți să zici: 'Ridică-ți patul și umblă!'. Îți mulțumim. Amin!” Și așa a fost. A făcut primii pași, fără dureri la bazin. Slăvit să fie Dumnezeu pentru marea Sa bunătate și îndurare. El nu face niciodată lucrurile pe jumătate.

Toți cei care ne cunosc ridică ochii spre cer și spun: „Mare este Dumnezeu! Asta e o minune! V-a ajutat credința! Și azi mai sunt minuni...” ■

*Doina Diaconescu,
Comunitatea Noul Grant, București*

*“Dumnezeu nu conduce
pe copiii Săi altfel de cum
ar alege chiar ei să fie conduși,
dacă ar vedea de la început
sfârșitul și dacă ar înțelege
slava lucrării pe care
o îndeplinesc ca
împreună-lucrători cu El.”*

(Ellen White, Hristos, Lumina lumii, p.224)

Dezvoltarea adventismului în Peretu

GABRIEL DINCĂ

Una dintre experiențele frumoase ale dezvoltării adventismului pe plaiurile mioritice o putem găsi în județul Teleorman, județ cu cea mai mare densitate adventistă din România. Aici, Evanghelia mântuirii s-a răspândit într-un mod uimitor, în așa fel încât aproape în fiecare localitate a județului există o flacăra aprinsă a adevărului. Există totuși o localitate în Teleorman în care Biserica Adventistă a crescut mai mult ca oriunde, de aceea am dorit să cunoaștem ce a condus la această dezvoltare extraordinară a adventismului în comuna Peretu.

Pentru a afla acest lucru, i-am invitat pe bătrânii comunităților din Peretu să ne povestească despre experiența credinței lor.

Mai întâi, am dori să ne spuneți cum a apărut adventismul în Peretu?

Persoana care a adus mesajul advent în acest loc a fost fr. Ștefan Ivăncică din comuna Putineiu, un frate cu mult zel misionar și cu o consacrare deplină care a răspândit mesajul revenirii Domnului Hristos în multe localități din acest județ. Când acest frate se apropia de o localitate unde dorea să vestească mesajul lui Dumnezeu, mai întâi sta de vorbă cu Dumnezeu, asigurându-se de protecția divină și mai ales de faptul că

aceia localitate era cuprinsă în planul ceresc de a i se vesti Evanghelia mântuirii. Uneori, el îi cerea lui Dumnezeu anumite semne și spunea: „Doamne, dacă Tu ai un plan cu satul acesta, fă ca primul om cu care voi sta de vorbă să mă invite la el acasă, iar dacă nu mă va invita, voi ști că nu este planul Tău să rămân astăzi în această localitate”. Așa s-a întâmplat și în localitatea noastră când, în anul 1918, fr. Ivăncică a ajuns în comuna noastră cu mesajul Evangheliei Veșnice. Nu cunoaștem amănuntele cu privire la prima sa vizită în Peretu, dar îi putem aminti pe cei care l-au întâlnit prima dată pe fr. Ivăncică și l-au invitat să discute cu el din Scripturi: fr. Marin Chiriță, Nae Iaurum, Ioana Cârнару, Petre și Stancu Cârнару.

Deși era într-o perioadă destul de grea după Primul Război Mondial, setea după Cuvântul lui Dumnezeu a făcut ca orice obstacol să fie nesemnificativ în comparație cu darul mântuirii. Așa se face că primii adventiști care au primit mesajul Evangheliei au început imediat să se strângă în casă la Petre Cârнару pentru a cerceta Scripturile.

Ne puteți prezenta un scurt istoric al adventismului din Peretu?

La scurt timp după ce au început aceste întâlniri de studiu și de rugăciune, numărul membrilor s-a înmulțit neașteptat de repede. Întâlnirile nu au mai avut loc în casa familiei Cârнару, așa că a trebuit să se mai formeze o nouă biserică.

A doua biserică s-a format în jurul anului 1930. La această dată, erau 35

comunitatea Peretu nr. 1

comunitatea Peretu nr. 2

comunitatea Peretu nr. 3

de membri în comunitatea nr.1 și 30 de membri în comunitatea nr. 2. Prima biserică era la sora Cârnu. A doua s-a făcut la fr. Nae Iaurum. A treia biserică s-a construit în 1954, în locurile de casă, și a fost apoi arondată în 1961.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, bisericile au fost închise, iar frații se adunau în case pentru orele de rugăciune. Deși

a fost foarte greu în acea perioadă, biserica a continuat să crească. Dacă până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial numărul membrilor nu era mai mare de 100 în cele două comunități, după război, numărul membrilor era dublu (la nr.1 erau 180 de membri, iar la nr. 2 erau 160 de membri). Perioada de libertate de după război a făcut posibilă vestirea Cuvântului în multe ocazii publice, iar inimile oamenilor au fost cucerite de dragostea lui Dumnezeu. La sfârșitul anului 1960, erau 485 de membri în Peretu și trei biserici. A urmat apoi perioada comunistă, în care biserica a continuat să crească, dar a avut și o perioadă de stagnare, între anii 1980-1990. După revoluție, a urmat o nouă perioadă de creștere și biserica aproape s-a dublat, ajungând la 1180 în anul 1998. Tot în această perioadă, s-au construit încă trei biserici și astfel avem 5 biserici adventiste în Peretu, iar procentul de adventiști este de 18%.

Ce a condus la această dezvoltare?

Au fost mai mulți factori care au contribuit la această dezvoltare a bisericii, dar credem că Dumnezeu a dorit să reverse o măsură îndoită de har în această localitate, pentru că aici oamenii erau foarte răi. La fiecare sărbătoare, spuneau părinții noștri, aici avea loc o crimă sau două.

Dar, afară de această convingere, am putea aminti câteva dintre cele mai semnificative contribuții la această creștere:

- Membrii bisericii trăiau adevărul Scripturilor cu un mare zel. Erau activi și aveau un spirit misionar, iar dragostea lor pentru Dumnezeu era văzută în tot ceea ce făceau ei. Nici un sacrificiu nu era prea mare atunci când trebuia să facă ceva pentru Domnul.

- Orele de rugăciune de duminică și de miercuri seara și grupele de rugăciune din casă. Deși erau ocupați și în acele timpuri, membrii bisericii aveau un mare zel pentru rugăciune și studiul Bibliei. Chiar și în timpul secerișului, când ei erau foarte ocupați, nu lipseau de la orele de rugăciune. Ei lăseau seceratul și veneau direct de la câmp la ora de rugăciune. Aveau

totdeauna Biblia cu ei și mulți dintre pionierii noștri aveau la căruță o cutiuță în care aveau permanent Biblia cu ei. Seara se auzea adesea cântecul adventiștilor de la altarul de seară.

- Lucrarea de diaconie a avut un rol important în această dezvoltare. Surorile din biserică se întâlneau și confecționau îmbrăcăminte pentru cei săraci. Deși era sărăcie, frații noștri aveau pe inimă dărnicia și ajutorarea celor nevoiași. Ei erau gata să-i ajute la arat sau la secereat pe cei nevoiași, pe cei care treceau prin încercări. Când la un sătean i-a murit boul și rămăsese cu pământul nearat, adventiști au sărit și l-au ajutat. Sunt multe experiențe de binefacere pe care biserica noastră le-a făcut, și acest lucru era ceva obișnuit.

- Adventiștii erau foarte săritori la muncile care se făceau în comună. Când în comună s-a făcut Căminul cultural, sediul Poliției și alte lucrări, noi am fost chemați și am răspuns cu bucurie. Cântam și lucram, iar această atitudine și comportamentul nostru au făcut ca mulți oameni să întrebe de ce suntem noi așa și să dorească să-L cunoască pe Dumnezeul căruia noi ne închinăm.

- Ospitalitatea era o altă caracteristică a adventiștilor din acele timpuri. Deși eram după război și pâinea nu era așa de ușor de găsit, ospitalitatea era o caracteristică importantă a bisericilor noastre din Peretu.

- Credințioșia membrilor în ceea ce privește păzirea Sabatului și a faptului că tinerii noștri nu au mers în Sabat la școală, precum și contextul social și economic al localității au făcut ca tineretul bisericii să rămână aici și biserica de aici să crească așa de frumos.

Poate nu am spus lucruri extraordinare, dar noi credem că acestea au fost unele dintre cele mai semnificative aspecte care au condus la dezvoltarea adventismului în Peretu. Nu avem nici un merit special, ci Dumnezeu a revărsat mult har și dragoste în locul acesta și suntem plini de recunoștință pentru toate binecuvântările Lui față de noi. ■

Cum putem diminua riscul bolilor canceroase?

dr. EMIL RĂDULESCU

Datele rezultate din studiile epidemiologice arată că stilul de viață modern din țările industriale (consum crescut de calorii, grăsimi, zahăr și carne, prea puțină activitate fizică și surplus ponderal) crește riscul apariției bolilor canceroase. Surplusul ponderal și obezitatea, din cauza aportului excesiv de energie și a lipsei de activitate fizică, favorizează o serie de tulburări hormonale, metabolice și inflamatorii, care influențează apariția cancerului. Cercetătorii de la Departamentul de Geriartricie și de la Centrul de Nutriție Umană din cadrul Universității Washington, din St. Louis, SUA, au urmărit două grupe de bărbați și de femei, de vârstă mijlocie, care au făcut schimbări de lungă durată în modul de alimentație și în volumul de activitate fizică.

Din cercetarea efectuată a reieșit că, prin reducerea consumului de proteine, prin reducerea aportului de

calorii și prin creșterea activității fizice, s-a obținut o scădere a factorilor din sânge care favorizează dezvoltarea unor neoplazii. Concentrațiile plasmatiche de insulină, leptină, hormoni sexuali și substanțe ce indicau prezența unor inflamații (proteina reactivă C) erau mai mici la persoanele ce consumau mai puține proteine, mai puține calorii și care erau mai active fizic decât la persoanele sedentare, cu o alimentație de tip apusean. Se știe că surplusul ponderal și obezitatea constituie factori de risc pentru cancerul de intestin gros, glanda mamară, endometru, rinichi și pancreas.

De ce în unele țări cancerul de intestin gros se întâlnește mai des? În Statele Unite, cancerul colorectal este neoplazia digestivă cea mai frecventă și a doua cauză de deces prin cancer. Americanii de origine africană prezintă mai des cancer de intestin gros, mortalitatea lor prin această afecțiune fiind cu 40% mai mare decât la americanii de rasă albă. Observația că această neoplazie

este extrem de rară în rândurile populației din Africa, mai puțin de 1 caz la 100.000 de locuitori, în comparație cu 65 de cazuri la 100.000 de locuitori din Statele Unite, sugerează că frecvența bolii este influențată de factori de mediu. Chirurgical englez Burkitt a fost primul care, cu 40 de ani în urmă, a arătat că populațiile din Africa prezintă rar cancer de intestin gros și această frecvență scăzută a atribuit-o alimentației bogate în cereale nerafinate. În 1981, epidemiologii R. Doll și R. Petto au ajuns la concluzia că aproximativ 90% din cancerele tubului digestiv sunt determinate mai degrabă de factori de mediu decât de factori genetici.

Cercetătorii de la Departamentul de Gastroenterologie al Universității Pittsburg, SUA, au studiat alimentația americanilor de origine africană, precum și a populațiilor din Africa și au găsit că în Africa se consumă o cantitate mult mai mică de carne și de grăsimi animale. De asemenea, au constatat că populația africană prezintă o cantitate mai mare de metan în aerul

expirat (metanul fiind un produs de fermentație al bacteriilor din intestinul gros), ceea ce sugerează posibilitatea unor deosebiri în flora microbiană a celor două populații. În intestinul gros uman se găsesc peste 400 de specii de microorganisme, dintre care unele produc hidrogen care este toxic pentru epiteliul intestinal. Din fericire, Creatorul S-a îngrijit ca în colon să existe și germeni care din 4 atomi de hidrogen produc o moleculă de metan, un gaz netoxic. Consumul de carne favorizează dezvoltarea microorganismelor producătoare de hidrogen, în detrimentul bacteriilor ce produc metan. Carnele este o sursă bogată de sulf alimentar datorită consumului mare în aminoacizi sulf, favorizează înmulțirea bacteriilor care transformă hidrogenul în hidrogen sulfurat și care, pe lângă mirosul neplăcut, tulbură acțiunea unor enzime și metabolismul tisular intestinal.

Alimentația bogată în carne conține, în mod inevitabil, și o cantitate mare de grăsimi și colesterol, care stimulează sinteza

și secreția acizilor biliari primari. O fracțiune a acestor acizi biliari ajunge în colon, unde favorizează colonizarea bacteriană cu specia Clostridia, ce transformă acizii biliari primari în acizi biliari secundari, care sunt citotoxici și mutageni pentru epiteliul intestinal. De fapt, înmulțirea clostridiei poate prin ea însăși să ducă la leziuni ale mucoasei colice. În plus, alimentația cu carne poate crește riscul cancerului colic și prin acțiunile hemului, fierului, hidrocarburilor policiclice și ale aminelor heterociclice. Hidrocarburi policiclice aromatice și aminele heterociclice sunt cancerigene puternice, ce apar în cursul pregătirii termice a produselor din carne. Concluzia autorilor este că alimentația cu mai multe cereale integrale, fructe și vegetale, precum și mai multă activitate fizică au un efect benefic nu numai pentru scăderea riscului de cancer colorectal, ci și pentru sănătatea generală (advenștii știu aceasta de aproape 150 de ani!).

(*Journal of Nutrition* 2007; 137:175S-182S)

Comentariul Biblic Adventist

Acest CD cuprinde:

- *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*
- *Matthew Henry's Concise Commentary* (în limba engleză)
- *Biblia în versiunea Cornilescu*
- *Biblia în versiunea King James* (în limba engleză)
- *Dicționarul explicativ al limbii române*
- Toate titlurile enumerate sunt integrate în programul Theophilos.

În luna iulie, puteți achiziționa cd-ul la prețul promoțional de 69 RON. Pentru comenzi, accesați website-ul www.adventist.ro, telefonic la 021.269.0338, 0744.388.030 sau trimițând un email la adresa sdabc@adventist.ro

SperanțaTV – noi perspective de recepție

În studioul de producție SperanțaTV se lucrează din plin. Săptămâna aceasta, de exemplu, în fiecare zi se filmează între trei și cinci emisiuni noi în studio, plus filmările pe teren și activitatea de redacție și montaj. S-a înregistrat și muzică, atât vocală, cât și instrumentală, astfel încât să se asigure o mai mare diversitate. Grila de programe a fost îmbogățită deja cu emisiuni noi, cum sunt: „Din toată inima”, realizată împreună cu ADRA România și „Unul pentru altul”, care este preluată de la Radio Vocea Speranței. În curând va începe difuzarea de emisiuni în limba maghiară – pornind cu trei ore pe săptămână. Acestea vor fi subtitrate în limba română.

Dar aspectul care cere acum un efort deosebit este distribuția – asigurarea prezenței postului SperanțaTV pe cele mai bune rețele de distribuție. În acest moment, rețeaua digitală Dolce, care este operată de compania Romtelecom, a arătat un interes față de SperanțaTV. Decizia de a include un anumit program în pachetul de bază este luată în funcție de numărul de solicitări, astfel că procesul este obiectiv și transparent.

Pentru acest scop, compania pune la dispoziție un număr scurt de telefon, și anume 930, care poate fi apelat de pe orice rețea telefonică. O persoană care are abonament de telefon la Romtelecom, dar nu la Dolce, va spune: „Eu intenționez să mă abonez la Dolce, dacă preluați SperanțaTV”. O persoană care are abonament la Dolce va spune: „Doresc să pot vedea SperanțaTV. Dacă în interval de o lună nu veți asigura acest serviciu, voi pleca la o altă rețea” (Așa cum se știe, chiar dacă SperanțaTV nu face parte din pachetul de programe DigiTV sau Focus Sat, programul poate fi vizionat cu aceste receptoare). Aceleași solicitări se pot transmite la adresa: suport@dolce.ro

Zilele acestea, s-au primit la biserică, împreună cu revista *Curierul Adventist*, cele două afișe. Unul dintre ele este destinat numai bisericii, textul fiind o chemare către biserică la sprijinirea misiunii SperanțaTV. Celălalt afiș poate fi prezentat nu numai în biserică, ci și în afara ei, în spații de afișaj. Este important să postăm cât mai multe afișe în zonele acoperite de rețelele de cablu care preiau SperanțaTV. Pastorii sau reprezentanții bisericilor din aceste zone sunt rugați să ia cât mai rapid legătura cu fr. Liviu Dumitrașcu

pentru a pregăti un plan de publicitate și a primi afișele necesare. (Adrian Bocăneanu / AARC)

„Doamne, îți dau viața mea”

Momente de sublim și emoție cerească au marcat botezul a 14 tineri în biserica din Alexandria 1. Evenimentul s-a desfășurat sâmbătă, 7 iulie, și a unit mai mult de 400 de persoane, gazde și oaspeți, ca martori ai bucuriei mântuirii descoperite și trăite de tinerii cu vârste între 14 și 20 de ani, care au dorit să încheie legământ cu Dumnezeu. Cuvintele de motivare, rostite de fr. George Șchiopu din partea Conferinței Oltenia, de alți pastori prezenți, apoi de părinții celor ce urmau să se boteze, s-au împletit cu hotărârile exprimate prin vers și cânt de tinerii candidați la botez și au încununat astfel atmosfera creată.

Mulți oaspeți din afara Bisericii Adventiste și-au exprimat trăirea emoțională intensă, ca urmare a participării la un astfel de eveniment. Printre aceștia, s-a distins o stimată doamnă – șef-cabinet Relații Internaționale în cadrul Ministerului Culturii și Cultelor – care a citit cu lacrimi în ochi fâgăduința din Ieremia 31,3, pe care a adresat-o celor nou botezați. (Petre Daniel Niță / AARC Oltenia)

Cina Domnului după gratii

„Ce bun e Dumnezeu... Nu am crezut niciodată că voi avea această ocazie... să mă împărtășesc cu simbolurile sfinte ale Domnului nostru Isus... E uimitor ce bune e Domnul!”

Sunt cuvintele unui suflet prețios, care, acolo după gratii, L-a cunoscut, acceptat și primit pe Isus ca Mântuitor personal al lui. Sâmbătă, 14 iulie, după gratiile penitenciarului Iași, Valentin Pascariu a trăit această experiență unică din viața lui. La exact două luni de la încheierea legământului, Dumnezeu i-a oferit și această bucurie. Într-unul dintre cluburile penitenciarului din Iași, în prezența a aproximativ 40 de copii ai Domnului, fr. Dan Apostol și Daniel Răstoacă au oferit Cuvânt și Cină. Imnurile înălțate uneau inimile celor prezenți și te apropiau de cer. Lacrimi de bucurie erau prezente. Pentru prima dată în viața lor, deținuții prezenți Sabat de Sabat la biserica lor de după gratii au avut ocazia binecuvântată

în ceea ce privește actul umilinței (spălarea picioarelor), simbolurile trupului și sângelui Domnului – atmosferă binecuvântată de cer...

După această ocazie, s-a inaugurat oficial și clasa de pregătire pentru botez, cu șapte candidați din această secție, plus încă doi din altă secție.

Dragii mei, e vremea minunilor! Cine ar fi crezut că vom avea o biserică (invizibilă pentru unii) în penitenciar! Cine ar fi visat la Cina Domnului după gratii! Dar cea mai mare minune este transformarea caracterului unui om. Acolo, după gratii, Dumnezeu pregătește suflete prețioase pentru veșnicie. Vom rămâne uimiți cum de vecinul nostru din stânga sau din dreapta este cu noi pe plaiurile cerești, deși a fost un hoț sau un ucigaș, și ne vom mira cum de cei la care ne-am așteptat să fie acolo nu vor fi.

Da, e vremea minunilor! Nu ai vrea să fii părtaș și tu?

Centenarul mișcării corale adventiste din România: 1907-2007

Sâmbătă, 23 iunie 2007, s-au comemorat cei o sută de ani de la înființarea primului cor adventist de limba română. Evenimentul comemorativ a început sâmbătă dimineața cu serviciu divin comemorativ, care a avut loc în capela Institutului Teologic de la Cernica, în cadrul căruia fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii de Conferințe, a evocat rolul determinant pe care l-a avut mișcarea corală în viața spirituală a bisericii.

Prin intermediul unor scurte interviuri a câtorva dintre părtașii sau descendenții pionierilor acestei mișcări, cât și prin imagini și comentarii, participanții au gustat bucuria generată de cântarea corală și s-au reînșuflețit în hotărârea de a-i da o nouă viață.

După-amiază, un cor format din peste 800 de persoane, provenind din peste 100 de comunități, a lăudat pe Dumnezeu sub conducerea unora dintre cei mai cunoscuți dirijori adventiști contemporani. Toți cei prezenți în enorma Sală Polivalentă, ocupată aproape în întregime, au avut prilejul să trăiască, în ciuda căldurii, momente de cea mai înaltă satisfacție.

Duminică, 24 iunie, în sala de cult a comunității Labirint – București, a avut loc un simpozion de istorie a mișcării corale adventiste din România. La acest simpozion, care s-a desfășurat între orele 10:00-14:00, au participat reprezentanți ai Conferințelor, cât și unii dintre protagoniștii contemporani ai mișcării corale. Au fost evocate personalitățile și corurile care au avut o influență notabilă în desfășurarea istoriei muzicale a Bisericii Adventiste. Însurate, referatele și discuțiile determinate de acestea au creionat un tablou plin de viață a ceea ce a fost mișcarea corală a Bisericii Adventiste din România.

O generație prezentă și în curs de devenire va prelua torța acestei mișcări al cărei final este corul celor mântuiți.

(Beniamin Roșca-Năstăsescu / AARC)

Hirotonire de pastori în Conferința Banat

Sabatul din 30 iunie 2007 a fost o zi cu totul specială pentru familiile a doi colegi pastori din Conferința Banat. Într-o atmosferă înălțătoare, în prezența administratorilor de la Uniune și Conferință și cu participarea multor invitați, a avut loc serviciul divin de hirotonire în comunitatea Oradea A „Maranatha”,

pentru frații pastori Cornel Dărvășan și Verebi Laszlo. Evenimentul s-a suprapus în această zi cu împlinirea vârstei de 32 de ani pentru fr. Cornel Dărvășan și împlinirea a 7 ani de slujire pastorală în districtul Marghita a fr. Verebi Laszlo.

Cu această ocazie, Cuvântul Domnului a fost prezentat de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, cuvântul de trimitere a fost adresat de fr. Ioan Câmpian Tătar, trezorerul Uniunii Române, iar rugăciunea de binecuvântare a fost înălțată de fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii Române. Conducătorul programului a fost fr. Mihai Maur, președintele Conferinței Banat, care a rostit și cuvântul de bun venit pentru cei doi colegi pastori. Cuvântul de bun venit pentru soțiile de pastori a fost adresat de sora Agnes Roman, responsabilă a Asociației Păstorita în Conferința Banat. Prezentarea candidaților a fost făcută de fr. Narcis Ardelean, secretarul Conferinței Banat, pentru Veredi Laszlo, și de fr. Liviu Roman, secretarul Asociației Pastorale din Conferința Banat, pentru fr. Cornel Dărvășan. Cu ocazia acestui eveniment, fr. Lazăr Forrai a fost prezent ca invitat de onoare.

(Liviu Roman / AARC Banat)

Ș T I R I

Dumnezeu vrea să facă minuni în viața ta și apoi, prin tine, în viața semenilor tăi.

(Mihai Enea / AARC Moldova)

Primii pastori adventiști de origine evreiască, hirotoniți în Israel

Încă din anul 1898, misionarii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au vestit mesajul speranței în Israel, însă niciunul dintre acești misionari nu erau de origine evreiască. Data de 18 iunie 2007 a fost consemnată în istoria Bisericii Adventiste ca ziua în care au fost hirotoniți primii pastori adventiști de origine evreiască.

Oleg Elkin și Valentine Nogorodsky s-au alăturat corpului pastoral format din patru pastori ce păstoresc Biserica Adventistă din Israel, în număr de 800 de membri. Deși niciunul dintre cei doi nu a fost născut în Israel, orice descendent evreu, care are unul dintre

părinți evreu, bunicii sau soțul, primește în mod automat cetățenie conform legii israeliene de repatriere. Pastorul Nogorodsky, originar din Ucraina, ne precizează că se roagă de 15 ani să se ivească o ocazie de a deveni pastor în Israel. „Acum, la 8 ani de când locuiesc în Israel, văd această hirotonire ca pe un semn că rugăciunile mi-au fost ascultate”, mărturisește el.

„Cu aproape 10 ani în urmă, conducerea Bisericii Adventiste din Israel era în totalitate formată din cetățeni străini”, afirma Richard Elofer, președintele Bisericii Adventiste din Israel. „Astăzi, Biserica Adventistă din Israel are propriii pastori, fapt care îndepărtează barierele culturale. În felul acesta, biserica va câștiga legitimitate în Israel și în mod cert pastorii vor avea un impact mai mare asupra populației”. În acest fel, sunt reduse la minimum și dificultățile legate de obținerea vizelor pentru pastori.

La această oră, Biserica Adventistă din Israel numără 800 de membri care se închină în 15 biserici. (AARC)

Fiți prietenii tuturor!

Nu demult, am stat de vorbă cu un băiat care mi-a povestit ceva foarte impresionant. Mi-a spus ceva despre un prieten adevărat. Pentru că mi se pare interesant, am să vă spun și vouă povestea lui și cum i-a schimbat aceasta concepția despre prietenia adevărată.

În ziua aceea, pentru că aveam același drum de parcurs, George, căci așa îl cheamă pe băiatul despre care vă vorbesc, a început să-mi povestească:

„Alin se mutase de curând lângă noi. Prima dată când l-am văzut, mi s-a făcut milă de el, privindu-l ca pe oricare altă persoană cu probleme, căci era orb și nu putea nici să meargă.

În următoarele zile, mama m-a obligat să comunic cu el și am început să-l vizitez. La început, aveam impresia că îmi pierd prețiosul timp rezervat pentru joacă încercând să-l fac pe el să se simtă bine. Consideram că nu avem nimic în comun, că ne despart atâtea și atâtea lucruri. Însă, pe parcurs, mi-am dat seama că are ceva deosebit. De fapt, el însuși era deosebit din foarte multe puncte de vedere. De exemplu, Alin știa să asculte, lucru straniu, nemaîntâlnit la alți copii, dornici să se laude care mai de care cu realizările proprii. Îi vorbeam despre foarte multe lucruri și niciodată nu se plictisea să mă asculte. Rădea când îi spuneam ceva amuzant și era singurul dintre prietenii mei care știa să păstreze tăcerea asupra a ceea ce eu consideram un secret.

Alin mă ajuta să fac mișcare. Când voiam să ne plimbăm, de fiecare dată alegeam să urcăm pe un deal. Lui Alin îi plăcea să simtă soarele și vântul pe față și îi mai plăcea să asculte ciripitul păsărelelor. Când îi împingeam scaunul cu roțile pe un drum de țară, pentru a merge sus pe deal, atunci chiar făceam mișcare. Dar și Alin îmi căra mie ghiozdanul pe care îl agățam de spătarul scaunului lui cu roțile, și nu numai mie, ci și celorlalți băieți care veneau cu noi. Și – impresionant! – nu se supăra și nu se plângea niciodată.

Uneori, Alin mă ajuta să aud zgomote slabe. Când eram cu el, trebuia să tac mâlc pentru a auzi ronțăitul verivelor și „șoaptele” copacilor pe care le auzea el. Apoi m-a făcut să-mi placă să citesc, pentru că mă tot punea să-i citesc. Povestirile lui preferate erau cele despre animale și păsări. Aveam și un fel de joc al nostru. Alin mă lăsa să-i pun un obiect în poală – de cele mai multe ori o jucărie – și trebuia să ghicească ce era. Odată i-am făcut o surpriză, punându-i în poală câinele meu, Fred. Altădată, i-am pus papagalul surorii mele. A

fost amuzant pentru amândoi. Făcea tot felul de figuri și scotea tot felul de sunete din care îmi dădeam seama ce-i trecea prin minte.

Îi plăcea compania mea și mie de asemenea a lui. Începuse să facă parte din viața mea. Cel mai important lucru pe care l-am împrumutat de la el a fost faptul că m-a învățat să iubesc lucrurile profunde, să privesc oamenii dincolo de valoarea lor exterioară. Acum era prietenul meu. Nu vorbea cu mine așa cum o fac alți prieteni de-ai mei și nu putea alerga pe-afară pentru a ne juca de-a v-ați ascunselea, dar era alături de mine în toate momentele de tăcere și avea cel mai frumos zâmbet din lume. M-a ajutat să văd că orice lucru are și partea lui bună întotdeauna, trebuie doar să fim dispuși s-o vedem. Acum o lună s-a mutat în alt loc, dar încă mai simt influența lui bună.”

Dragii mei, aceasta a fost povestea lui George. Când întâlniți astfel de copii cu probleme speciale, nu ezitați să vă împrieteniți cu ei. Priviți dincolo de aspectul fizic, dincolo de problemele lor – nici nu știți ce veți pierde, dacă nu veți face așa! Veți vedea că acești prieteni vă vor ajuta să vă maturizați, vă vor face mai curajoși și mai buni decât credeți că puteți fi. Nu uitați că și Isus a fost prieten cu cei care aveau probleme de tot felul, și astfel ne învață și pe noi. Când vă străduiți să-i faceți pe alții fericiți, căpătați și voi puțin din fericirea celorlalți. Fiți prietenii tuturor, chiar și ai acelor copii respinși de societate, pentru că prietenia adevărată face ca bucuria să fie mai mare și amărăciunea mai mică. ■

ÎNCĂLZIRE GLOBALĂ

Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? (Petru 3,11-12)

Subiectul încălzirii globale, prăjit pe plita căldurilor neobișnuite din ultima vreme, generează scenarii apocaliptice pentru viitorul planetei. Am urmărit o variantă de coșmar, prezentată de *National Geographic*, unde totuși se prezenta și o posibilitate de salvare: transferarea omenirii pe o altă planetă.

Chiar dacă „unde?” și „cum?” rămân enigme chiar și pentru savanți, pentru creștin aceste nedumeriri sunt deja alungate de cuvintele sfinte ale Evangheliei: „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. (Luca 21,26-28).

Este lesne să vedem Apocalipsa plină de evenimente și figuri sinistre. Desigur, nici nu ne imaginăm deplina intensitate a confruntării finale dintre Domnul Hristos și marele vrăjmaș, însă Apocalipsa este „descoperirea lui Isus Hristos”. Dacă balaurul și fiara umbresc strălucirea Celui care i S-a arătat lui Ioan chiar la început de Apocalipsa, atunci să nu ne mire dacă prin sufletele, casele sau adunările noastre mai bănuie și duhurile veacului în care trăim, iar atmosfera se încinge cu spirit lumesc, apatie spirituală, foame după valorile lumești, nepocăință și evlavie artificială.

Ca și pe vremea încercării din câmpia Dura, cuptorul se încinge și se extinde înșeptit. Recent (11 iulie 2007), conducerea mondială a Bisericii Adventiste a protestat fața de afirmațiile catolice că unica biserică adevărată este Biserica Catolică, considerându-le o reafirmare a unei poziții mai vechi. Gestul bisericii noastre a fost motivat de o declarație catolică oficială, aprobată de Papa Benedict al XVI-lea, la data de 10 iulie 2007, emisă sub formă de răspunsuri la cinci întrebări privitoare la natura bisericii.

„Asemenea declarații ale Vaticanului nu-i dezamăgesc pe adventiști”, declara fr. John Gratz, director al bisericii pentru libertatea religioasă. De fapt, oricine citește Apocalipsa sau *Tragedia veacurilor* nu este șocat de „asemenea declarații”. Pentru a reda tabloul mai larg, trebuie să nu ometem că reacțiile de surprindere și neplăcere față de afirmațiile Vaticanului au apărut și din partea bisericilor protestante, precum și din partea ortodocșilor.

Trasând hotarul bisericii adevărate doar în jurul Bisericii Catolice, Vaticanul învârte cuțitul în rana mai veche a ecumenismului. Sub titlul „Papa inflamează lumea creștină”,

ziarul *Evenimentul Zilei*, din 12 iulie 2007, nota afirmațiile patriarhului Teoctist în acest sens: „Am rămas de-a dreptul uimiți de o asemenea declarație, care învrăjbește întreaga creștinătate”. El s-a declarat deranjat și a prezis „tulburări în sânul tuturor bisericilor”. Să mai notăm aici și faptul că nu demult, în 2006, Papa Benedict al XVI-lea a renunțat la titlul de „Patriarh al Occidentului”, anunțând implicit că își rezervă jurisdicția universală asupra lumii creștine. Deși susținem unitatea creștină pe baza Scripturilor, poziția statomnică a Bisericii Adventiste a fost de a nu adera la mișcarea ecumenică.

Creștini de înaltă temperatură

Este vremea să ne ridicăm capetele și să privim Izbăvirea care vine pe nor. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știm în ce împrejurări ne aflăm. Știrile despre ceea ce se întâmplă în lumea noastră nu sunt buletin meteorologic – averse locale, vânt moderat, cer senin în întreaga Uniune Europeană!... Timpul prezent nu poate fi folosit decât pentru antrenament: pregătire pentru o strămtorare cum nu a mai fost. Pana inspirată ne cheamă la „pregătire pentru ceea ce se va abate curând asupra lumii, ca o surpriză covârșitoare, iar această pregătire să se facă printr-o serioasă studiere a Cuvântului lui Dumnezeu și prin străduința de a ne conforma viața după preceptele lui... Dumnezeu ne cheamă la reînviore și reformă.” (Ellen White, *Profeți și regi*, p. 626).

„Timpul de strămtorare cum n-a mai fost se va dezlănțui curând peste noi; și vom avea nevoie de o experiență pe care acum nu o avem și pe care mulți sunt prea nepăsători să o câștige” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 544). Generația prezentă este inundată de forme virtuale de existență. Dicționarele traduc „virtual” cu „ceva ce nu există, ceva posibil”. Nu doar Internetul ne propune o viață virtuală, dar și biserica, închinarea – rugăciune, studiu, predicare – și credința sunt amenințate de virtualizare. Pe ecran sau în căști, primești ce dorești, fără să mai trudești pe genunchi, fără să te lupți cu Dumnezeu, fără să mai răsfoiești pagini sfinte, fără să gândești cu mintea ta... Suntem tentați să facem lucrare misionară în același fel, fără discuții de tip vechi, de la inimă la inimă.

Domnul este îndurător și are mereu întâlniri reale, nu virtuale, cu cei trei tineri, cu Daniel, cu ucenicii săi, iar cele mai impresionante au fost în foc, între lei și în furtună. Contextul este deja pregătit; Mântuitorul este acolo înaintea noastră și ne așteaptă. Să lăsăm deoparte firea și să ne obișnuim cu acest fel de credință chiar de azi. Măine va fi proba de foc și nu avem motive să nu fim biruitori!

Teodor Huțanu,
președinte,
Uniunea Română

*Cei care doresc cerul trebuie,
cu toată energia pe care o au,
să nutrească principiile cerului.*

(Ellen White, *Experiențe și viziuni*, p. 240)

